cpl.

245
Hal

X PSALTERIUM PASSIONALE

Edur

Pijslar = Psal=

TARE,

Ut Af

Pijnu Og Dauda

DRottins vors JEsu Christi,

Med Lærdooms-fullri Textans

Utskijringu,

Agiætlega Uppsettur

Af

Sæl. Sr.

Hallgrijmi Peturs Syni,

Fordum Sooknar=Preste ad Saur=Bæ

a Hvalfiardar Strond.

Editio 15.

Selst alment innbundinn 9. Fiskum.

Pricktur aa Hoolum i Hiallta=Dal, Af

Jooni Olafs Syni, Anno 1771.

Christur hefur leyst oss frꝛa Bolvan Logmaalsins, þann Tiid hann vard Bolvan fyrir oss (Þviad skrifad er: Bolvadur sie sꝛa, heor sem ꝛa Trie hangir.) So ad Blessan Abrahams, komi medal heidinna Þiooda, i Christo JEsu.

Formæli Auctoris.

Gudhræddum Lesara,

HEILSAN.

VAd verdur dijrast, sem leingi hefur geymt verid, og gefur tvofalldann Avøxt i hentugann Tijma framborid, sagdi Marcus Varro: Umhpeinking gudrækileg HErranns JEsu Pijnu og Dauda, er visslulega dijrmæt, og hver sig læangvarannlega giefur til heirrar Umhpeinkingar, og ber jafnann JEsu Christi Pijslar-Minning i sijnu Hiarta, sa geimir hinn dijrasta Hlut. Og med hvi eg hefi henar læangvaranlega Jhugan mier i Briosti geimt, eptir heirri Nad, sem minn goodi Gud hefur mier giefid, ha ber eg hana nu loksins opinberlega fram i hessum Psalmum, fyrir oll uppa JEsum lijtandi Augu, og JEsum elskandi Hiortu, so mikid sem eg kann og giet i hau fa-Ordu Psalma-Vers innibundid: Heim sem HErrans JEsu Pijnu elska, mun had ei i O-Tijma giort, sierdeilis nær heir ransaka hessa yfirstandande Eymdanna Old, a hvorri ad riettir JEsu Pijnu Elskendur meir sorga enn gledjast, og sofandi Hirduleysing-

iar (sem margir finnast, því verr!) meir fagna enn sorga; hver Avoxtur hier af færist, befala eg Gudi. Enn þess er eg af Gudhræddum Mønnum Oskandi, ad eigi vr Lagi færi nie mijnum Ordum umbreiti, hvar þeir skia Ordi DRottins og Christilegri Meiningu ei ad mooti: Þeir sem betur kunna, munu betur giora. HErrann JESUS elski þa alla, sem hanns heilogu Kvol og Pijnu Gudrækilega elska og ydka hennar Minning.

VALE PIE LECTOR.

Hallgrijmur Peturs Son.

* * *
* * * * * *

Psalmar vt af Pijningar Historiuñi.

1. Psalmur.

Uñ Christi Utgaungu i Gras-Gardiñ.

Med Himna-Lag.

UPP upp mijn Sael og allt mitt Gied, upp mitt Hiarta og Roomur med, Hugur og Twnga hiaalpi til, Herrans Pijnu eg miñ-ast vil.

Sancti Paall skipar Skylldu þa, ad skulum vier allir Jordu aa, kunngiora þa Kvol og daprann Deyd, sem Drottinn fyrir oss auma leid.

Luvfann Jesum til Lausnar mier, læangadi þo ad deya hier, mig skylldi og lysta ad minnast þess, mijnum Drottni til Packlætes.

Iunra mig loksins Angrid sker, æ hvad er lijtil Rækt i mier! JEsus er kvalinn i minn Stad, Ofsialldann hefi eg minnst aa þad.

Sael mijn skodum þa sætu Foorn, sem hefur oss vid Gud Drottinn vorn, fordæmda aptur forlijkad, Fognudur er ad huxa uñ þad.

Hvad stillir betur Hiartans Bol, enn Heilog Drottinns Pijna og Kvol? Hvad heptir framar Hneixli og Synd, enn Herranns JEsu Bloodug Mynd?

Hvar fær þu betur Saal mijn fied, sanna Guds Hiartans Astar-Gied, sem Fadir Giædskunnar feck til þijn, framar enn hier i JEsu Pijn?

O JEsu! Gef þinn Anda mier, allt so verdi til Dijrdar þier, uppteiknad, swngid sagt og tied, sijdann þess adrir niooti med.

Textinn.

Ad lidiñi Mæltijd, Lof-Saungiñ, las sijnum Fodur, Jesus miñ, sijdarsta Kvolldid seint þad var; swngu med hans Læri-sveinar.

Guds Sonur, sæa sem Sannleiks Rad, sialfur atti a Himni og Lad, þadi sitt Braud med Packgiord, þegar hann uñgieckst hier a Jord.

Þursa-Madur ert þu mijn Saal, þiggur af Drottni sierhvort Mal, Fædu þijna og Foostrid allt, fyrir þad honum þacka skallt.

Illum Þræl er þad eilijf Smæan, ef hann so þiggur Herranns Læan, Drambsamlega og dreisar sig. Drottinn geymi fræa slijku mig.

Eptir þañ Saung, eñ ecki fyr, wtgieck JEsus uñ Hwsiñs Dyr; ad hans Sidvenju er þad skied, til Ollu Fiallsins gæanga ried.

Lausnarans Veniu lær og hallt, lofa þinn Gud og dijrka skallt, Bænarlaus alldrei byriud sie, Burt-For af þijnu Heimile.

Yfir

Yfir unn Kedrons breidañ Beck, Blessadur þa med Sveinunn geck. Saa Lækur Nafn af Sorta ber: sijnir þad goodann Lærdoom mier.

Yfir Hormungar er mijn Leid, æ medann varir Lijfsins Skeid, undann geck JEsus, eptir eg, at þann ad feta Rauna Veg.

Horfi eg nu i Huga mier, HErra minn JEsu! eptir þier. Daadsamleg eru Dæminn þijn, dreg eg þau giarnannn heim til mijn.

Þu villdir ecki Upphlaup hart, yrdi, þegar þu faanginn vart, wt i Grasgardinn gieckstu þvi, gafst þig i Manna Hendur frij.

Af þvi læri eg ad elska ei frekt, eigid Gagn mitt, so Fridur og Spekt, þess vegna raskist: Þier er kiært, Þolinnmædi og Gied Hoogvært.

Sorgandi gieckstu sagda Leid, særdi þinn Huga Kvol og Neyd, hlæandi Glæpa hlivop eg Stig, hefur þu kvittad fyrir mig.

Vort Lijf er Grasgards Gaanga riett, Grofinn er ollum fyrir sett; Syndugra Leid ei leik þier ad, lendir hun visst i Kvala-Stad.

Ydrunar Taarinn ættu vor, oll hier ad væta Lijfsins Spor, giegnum Daudann med Gledi og Lyst, gaungum vier þa i Himna Vist.

Þa JEsus nu at Veginum var, vid Postulana hañ rædde þar, henda mundi þau Hrøsun kloot, hardlega Petur þræt-

tl aa moot.

Frelsarinn JEsus fyrirsier, þa Fall og Hrosun er bvinn mier, hann veit og lijka Lækning þa, sm leysa kann mig Sorgum fraa.

Alldrei, kvad Petur, ætla eg, aa þier hneixlast aa nockurn Veg, þo allir fraa þier falli nu. Fullkominn var hanns Lofun sw.

Su Von er bædi vollt og myrk, ad voga freklega aa Holldsins Styrk, aan Guds Naadar er allt vort Traust, Ostodugt veikt og Hiælparlaust.

Gief mier, JEsu, ad gaa ad þvi, Glas-Kieri ber eg minn Fiesiood i, Vidvorun þijna virdi eg mest, Veikleika Holldsins sier þu best.

2. Psalmur.

Um Christi Kvol i Grasgardinum.

Ton, Fadir vor sem aa Himnum ert, etc.

JEsus geck in i Grasgard þann, Getsemane var nefndur hann. Af Oliu Prwgan þad Auk-Nafn bar, Oliu-Tred rietta Herran var, Oleum Hicalprædis allra fyrst, af hanns Lijfi þar pressadist.

I Alldingardi fyrst Adam braut, aptur JEsus þad bæta hlaut, Alldingards Eikinn Avoxt gaf, Eymd, Synd og Daudi kom þar af, i Alldingardi liwft Lijfsins Tred, Lifgunar Frioofgun veita ried.

Judas þeckti vel þenan Stad, þar hafdi

di hann leingi umhuxad, heilst mundi Plætz pad h ntugast, HErrann mætti par forraadast, so fæstir hefdi ad segia af pvi, og Svik hanns lægiu so Hylming i.

Satan hefur og sama Lag, situr hann um mig Noott og Dag, hyggiandi ad gloggt hvar hægast er, i Hættu og Synd ad koma mier, enn po i peim Stad allra mest, sem æ eg Gudi ad pioona betst.

Heims Borninn hafa Lyst pa lært, Lygd og Svikrædi er peim kiært, Footspornm Diefuls fylgiande, Fals-Raadinn draga po i Hlie. Fræa hans og peirra Hreckia-Stig, HErra JEsu bevara mig!

Opt hafdi JEsus i pan Stad, adur geingid. Pvi veit eg pad, hefur sannlega HErrann minn, huxad um Pijnu og Dauda sinn, Fulltingis bedid Fodurinn par, so feingi hann stadist Pijslirnar.

Jurtagardur er HErranns hier, helgra Guds Barna Legstader, pegar pu geingur um pennann Reit, pijn sie til Reidu Bæniñ heit, Andlæts pijns giæt og eirniñ pa, Upprisu Daginn minnstu æ.

Lærisveinana Lausnariñ kiær, liet sumu bijda nockud fiær, Prian took po med sier Hiarta hreinn, hañ gyrntist ecki ad vera Einn. Sæla mijn par um penkia skallt, pier til Lærdooms pad skiedi allt.

Guds Christni er Grasgardu r hreinn, Guds Sonar ertu Lærisveiñ, sittu par sem hann segir pier,

sonn Hlijdni besta. Offur er, til Krossins ef hann þig kallar þar, kom þu gladvær ann Moglunar.

Freisting þvong ef þig fellur a, fordastu Einn ad vera þa, Gudhræddra Selskap gyrnstu mest, giefa þeir jafnann Raadinn best: Huggun er Manni Mennum ad, Mysku Guds hefur so tilskickad.

Hiartaulega vard Harmþrvngiñ, HErrañ JEsus i þetta Siñ, Holldid skalf vid þad feikna Faar, flutu i Vatni Auguñ klaar. Sagdi: graatandi Saal mijn er, so allt i Daudañ hrygg i mier.

Hart nær Stein-Snart fraa þeim foor, fiell strax til Jardar DRottiñ vor, flatur sitt bleßad Andlit a, Ognarleg Kvol hann mæddi þa, Hiartad bardist i Briosti heitt, bædi var Lijf og Saliñ þreitt.

Samvitskann nig nu sialfann slær, sie eg þad giorla, JEsu kiær: mijn Synd, mijn Synd, hun þiadi þig, þetta allt leidstu fyrir mig. Avi, hvad hef eg aumur Þræll, aukid þier Mædu DRottinn sæll!

Mier virdist so sem mijn Misgiord, sie meiri ad þijngd enn Himin og Jord, þvi JEsus þad Fodursins Ordid er, sem allt med sijnum Krapti ber, flatur hlaut þo ad falla þar, þa fyrir mig bar hann Syndirnar.

Hiartans Gledi og Huggun traust, hier giefst þier Saal mijn, efalaust, þad Giallð fyrir mijna Misgiord,

giord, er meira verdt enn Himin og Jord, Hañs Sorg, Skiælfti og Hiartans Pijn, hiæa Gudi er eilijf Kvittun mijn.

Fraũ þegar JEsus fallin var, fegurstu Bæn hann giordi þar: Abba Fadir æstkiæri miñ! ofmiker tak þeñan Kaleiktun, þo so sem hellst þu siælfur vilt: sagdi JEsus med Gledid stillt.

Urrædinn best er audmiukt Gied, æangrad Hiarta og Bæninn med, hvonær sem kiemur Hormung ad, huxa þu Sæl mijn vel uñ þad, Þolinnmædi og Moglan þver, meiri Refsingar aflar sier.

Ó-bliwgur skallt þu alldrei neitt, wtheimta hvad þu gyrnist veitt, til Holdsins Muna hentugt þier; huxa jafnann ad ÞRottiñ sier, hvad Lyfi og Sæl til Lids er nu, læangtum betur enn siælfur þu.

Eins Lykaminn og Sæliñ sie, sann-audmiwklegt i Bænunne, æalijtur ÞRottiñ innra hitt, ei ad sijdur skal Holldid þitt, fyrir Gud med Blygdun gæanga fraũ; giordi so fordum Abraham.

JEsu! þijn græatleg Grasgards Pijn, gledur orþiæada Sælu mijn, þitt Hiartans Angur Hiartad mitt, fræa Hrygd og Mædu giordi kvitt, því skal mijns Hiartans Hiarta-Þel, heidra þig, minn Emanuel.

3. Psalmur.

Uñ HErrañs Christi Dauda-Strijd.

Med sama Lag.

ENN vil eg Sael mijn uppa ny, Upphaf taka a Maali thvi, uppstood JEsus, tho threittur sie, Thrisvarsinnum fraa Vaniñe, Lærisveinarnir svafu fast, St. Petur thvi avthjtast.

Til og fraa gleck hañ Thrisvar tho. Thar sleckst ei minnsta Hvijld nie Roo, Undannfæri thvi eckert fann, allstadar DRottinns Reidi brann, giegnum Hollð, Edar, Blood og Bein, Blossi Gudlegrar Heiptar skein.

Himna-Liossid var honum byrgt, hellst thvi af Nootte var ordid myrkt, Astvina Huggun eingva fañ, allir svafu uñ Tijma thañ, Jordiñ var honum Dhæg eins, einginn feckst Boot til thessa Meins.

I thessum Speigli thad sie eg, theim sem DRottinn er reidur miog, hvorki verdur til Huggunar, Himin, Liods, Jord nie Skiepnurnar; aun Guds Raadar er allt uñ krijng, Eymd, Mæda, Kvol og Fordæming.

Framar siest hier, hvad fearleg sie, Fordæmdra Kvol i Helvijte, fraa einni Plaagu til annarar, i ytstu Myrkrum their rafa thar. O hvad Syndinn afskapleg er, allt thetta færir hun med sier!

I Pridia Maata af thessu siest, thad lærdu Sael mijn allra best, Guds Reidi-Elld og eilijst Fear, wtflocktu og lægdu HErrans Tear, allt honum thvi til Anda var, so allt verdi thier til Huggunar.

Hrygd-

Hrygdar-Sporinn þijn, Herra minn, i Himnarijki mig leida inn, i Nætur-Myrkrum læa Neyd aa þier, Naadar og Dijrdar Lioos gafst mier, Vinir þier eingva veittu Stod, so Vinskap feingi eg vid sannann Gud.

Par kom Loksins aa þeirri Tijd, þreitti JEsus vid Daudañ Strijd. Andlæt mitt bædi og Bana-Soott, bleſsadiſt mier þæa ſomu Noott, Daudinn tapadi, DRottinn vann, dijrdlegann Sigur gaf mier hann.

Agieck so Daudans Aflid rijkt, eckert Dæmi mæa finna ſtijkt, allur Lijkami Lauſnarans, laugadiſt þa i Bloodi hañs, ſæa Dreira-Sveitiñ dundi aa Jord, DRottins Pijna þvi miog var hord.

I Adams Broti var Blood-Skuld giord, Bolvan leiddi þad yfir Jord, JEſu Blood hier til Jardar hnie, Jordinn aptur so bleſsud ſie; Avoxtur, Groodi og Aldin klæar, oſs verdi ad Notum ſierhvort Ar.

Særkallda Daudans Sveita-Bad, uñ ſijdir þa mier kiemur ad, særheiti Dreyra Sveiti þinn, ſefi og mijki, JEſu minn; Angiſtar-Sveita eilijſt Baal, alldrei læat ſnerta mijna Sæl.

Mier er ſo Kvol þijn minnileg, aa Morgni hvorium þa uppſtend eg, fyrſt eg ſtijg nidur Fæti aa Jord, færi eg þier Hiartans Þackargiord, Blood-Sveiti þinn eg bid mier ſie, Bleſsan og Verud aa

Jordunne.

Hormung þa særir Huga minn, hef eg mig strax i Grasgard þinn, Dropana tijni eg Dreyra þijns, DRottinn, i Sioodum Hiarta mijns; þad Gialld alleina gylldir mest, hiæ Gudi fyrir mijn Afbrot vest.

Upphaf alls mesta Ofognuds, Aklogun straung og Reidi Guds, bætter, fridstillt og forlikad, Fadirinn liet sier lynda þad: Sonurinn bar hans Brædi frii, borgadist Prællinn wt med þvi.

Þess meir sem Pijnañ preyngdi ad, þvi iuilegar Jesus bad, heilagur Engill Himnum fræ, HErrañ sin kom ad styrkia þa. Enn hefur þu hier einn Lærdoom, ydka og lær hañ, Saal mijn froom.

Ef hier verdur, sem opt kann skie, Undanndrættur æ Hiælpinne, bid, stin, andvarpa æ þvi meir, sem aukast vilia Harmar þeir: Fodurlegt Hiarta hefur Gud, vid hvorn sem lijdur Kross og Naud.

Siæ þu, ad Engill sendur var, Syni Guds hier til Huggunar, þeir goodu Andar oss eru nær, alla Tijma þa bidium vær, hellst þa Lijfs Enda lijdur ad, Lazari Dæmi synir þad.

Heidur, Lof, Dijrd æ Himni og Jord, hiartannleg Astar Þackargiord, DRottinn JEsu, hier fætast sie, sungiñ af allri Christninne, fyrir Strijdid þig þiændi frekt, þad er vort Frelsi æfinnlegt.

4. Psalmur.

Sam-

Samtal Christi vid Lærisveinana.

Ton, Eirn Gud Skapari allra saa, etc.

POstula kiost Christur Priar, i Kvol-
tiñ sier ad vera hiar, baud heim: vakid
og bidied vijst, braadleg Freistni so grandi
fijst.

Strax sem JEsus uñ Steinsnar nær,
stie frañ leingra (bess glætum vær), allir
sofnudu sætt med Roo, siaalfur HErrañ
Eiñ vakti bo.

Adur var soddañ uñ big spaad, aasett framkom
nu DRottins Raad, bu hlautst Guds Reidi-Prawgu Einn, breittur ad troda, JEsu hreinn.

Ef eg skal ecki sofa i Synd, so er Naatturañ veik
og blind, uñ Steinsnar maattu Eitt mier ba, alldrei minn JEsu vijkia fraa.

Nætur-Hvildinn mijn naatturlig, noog er mier
trygg, ba veit eg big, hiar mier vaka til Hiaalpraedes, hvort Kvolld vil eg mier Oska bess.

Prisvar JEsus til beirra foor, bo ad
hañ maeddi Pijna stoor, hañ bad Petrum
med hryggri Lund, hiar sier vaka uñ eina
Stund.

Eñ hañ sofnadi æ bvi meir, ei helldur
vissu siaalfir beir, hvorki svorudu honum
ba, HErrans Pijnu mieg jook bad aa.

Mig hefur liwfur Lausnarinn, leidt inn i Naadar

Gras-

Grasgard sinn, vakandi so eg være hier, Vitni Skirninn mijn uñ þad ber.

Ungdooms Bernskann, sem vonlegt var, villdi mig ofmiog svæfa þar, Forelldra Hirting hoogværlig, hanns vegna kom og vakti mig.

Alldurinn þa mier oðladest, æfiell Giæalijfis Svefninn mest; Kiennimenn DRottins komu þrætt, kolludu mig ad vakna brætt.

Fullvaxiñ Gleymsku Svefninn sær, sookti mig heim og vard miog dær, Diñann Heims Elsku droost ad med, dapurt vard mitt til Bænar Gied.

Þa kom Guds Anda Hræring hrein, i Hiartad mitt inn sæa Lioominn skein, enn i Heimskunni so eg svaf, sialdann mig neitt ad sijku gaf.

Fairlega var mijn Fijfiskann blind, forlæat mier JEsu þessa Synd, hvar med ad jook eg Hormung þier, enn Hefud og Reffing sialfum mier.

Læattu þo alldrei leidast þier, lifvi JEsu, ad benda mier, hugsi til mijn þitt Hiartad milldt, hyrtu mig lijka sem þu villt.

Vil eg nu Hiartans feiginn fæa, Frelsari minn ad vaka þier hiæa, Andinn til Reidu er i Stad, ofmiog Holldid forhindrar þad.

JEsus uñti med liwfri Lund, Læriſveinum ad hvijla uñ Stund. Þvi hann vorkynti þeim og mier, þad eitt mijn blessud Huggun er.

Stjdarst allra þa sæa hañ þar, Svikara Lid fyrir Hendi var; baud þeim: vakid

og

og bidied best, burt er nu Værdar Tijdin mest.

Soddann Aminning Sæla mijn, sañlega skylldi nœa til þijn, so þig ei skadi Svefninn vær, Svikarinn er þier ecki fiær.

Daudinn forrædur Fiorid þo, fyrr enn vardi, þvi margur doo, hann er i Nœnd þo sœmist sijst, sierhvorn Dag er hanns Ahlaup vijst.

Daudinn þa mœtir dapur þier, Doominn hefur hann eptir sier, Andskotinn bijdur bwinn þar, i Bœlid vill draga Sœlernar.

Siœ þu vel til ad soddañ Her, sofandi komi ecki ad þier, i hreinni Ydran þu hvorn Dag vak, Herskrwda Drottinns œ þig tak.

Bœninn mœ alldrei bresta þig, bwinn er Freistíng ymislig, þa Lijf og Sœl er lwid og þiœad, Lykill er hun ad Drottinns Nœd.

Andvana Lijk til einkis neitt, er ad Sioon, Heyrn og Mœli sneidt, so er œn Bœnar Sœliñ snaaud, Sioonlaus, Kollð, Dauf og riett Steindaud.

Vak þu minn JEsu, vak þu i mier, vaka lœt þu mig eins i þier, Sœlinn vaki þa sofnar Lijf, sie hun œtijd i þinni Hlijf, Amen.

5. Psalmur.

Uñ Gydingañа Komu i Grasgardiñ.

Ton, Heidrum vier Gud af Hug og Sœl, etc.

Med-

Hedan JEsus þad mæla var, Mann-
fiolldi kom i Gardin þar, Judas, sa
HErra sin forried, Sveinar Prestaña
og Strijds-Foolk med, Skrid-Byttur
baru Blis og Sverd; Bunir miog ut i
þessa Ferd. Um þad eg framar þenkia verd.

Verdur þad opt, þa varir minst, voveifleg Hætta bwinn finnst, ein Nootr er eitil Enda trigg, ad þui at Kvolldinn, Sal mijn, hygg; hvad hellst sem kann ad koma uppa, kiods JEsum þier ad vera hia, Skelfing enginn þig skadar þa.

En Judas hafdi adur sagt, Andkienni beim, og so vid lagt: hvern eg kysse, Handtakid þann, hondlid med Giætni og bindid hann. Varastu, Sal mijn, Svik og Prett, þo fijnast meigi i Hylming sett, Drottinn augliost þad dæmir riett.

En Jesus adur allt fornam, hvad attti vid han ad koma fran, þo gieck han sialfur beim at moot, þannig rædde med Klærleiks Hoot: ad hvertum leitid hijngad þier? Hoopur Illmennis þanin tier: JEsum Nadverska nefnum vier.

Jeg er han: Sagdi JEsus þa. Judas sialfur stodd Flocknum hiad; eflugt var Drottins Ordid þad, allir til Jardar fiellu i Stad. Hvad hanns Ovini hrelldi mest, hugg-

ar

ar nu mijna Sœalu betst, i allri Neid þad auglijseſt.

Þœa eg fell edur hraſa hier, hœrſtur Drottiñ vill reidaſt mier, þa segier JEſus: Eg er hann, sem endurleysti þann Syndarann, med mijnu Bloodi og beyskri Pijn: Brœdi, Fadir kiœr, stilltu þijn; Eſlauſt er þad Affokün mijn.

Disfull, Synd og Samvitskan ill, Sœalu mijna þa kvelia vill; Eins segier Jeſus: Eg em hañ, sem afmœa þijna Misgiord vann, lijka sem Vindur liettfœr Skij, lœangt feikir burt og siœaſt ei því: A mig trw þu, ſo ertu frij.

Þegar mig sœrir Soott eda Kvsl, Sorgleg Fartœkt og Heimsins Bsl, jeg veit þu segier: Jeg er hann, JEſus sem lœkna vill og kann, Audlegd œa Himnum œattu viſt, Eymd þijn og Hrygd i Gledi snijſt, Heiminn sigradi eg, hrœdſtu sijſt.

A Dauda Stund og Doomsins Tijd, Drottinn, þad skal mijn Huggun blijd, Ord þitt er sama: Eg er hann, sem inn þig leidi i Himna-Rann, Pivon minn skal vera þar eg er; Þvi hefur þu JEſus lofad mier, gladur eg þœa i Fridi fer.

Jeg segie œa mvoti: Jeg er hann, JEſu, sem þier af Hiarta ann, Ord þitt lœat vera eins vid mig, elska eg, seigdu, lijka þig: Eilijſt þad Samtal ockar sie, uppbyriad hier œa Jordunne. Amen, eg bid sœ skylldi skie! Amen.

6. Psalmur.

Uñ Judas Koſs, og Christi Fœangelſi.

Ton-

Ton, Eiñ Herra eg best ætti, etc.

Frelsariñ hvorgi flijdi, Fiandmeñ þær Vlæau señ, Herrañ beid þeirra hiñ þijdi, þeim leyfdi æ Fætur eñ: hvørn hellst þeir hugse ad fiña, hañ spyr, sem lioost eg qiet. Jafnt sem fyr Judar tiña: JEsum af Nazaret.

Eg ein hañ, aptur sagdi, añad Siñ Jesus hætt: Lærisveinunum lagdi, Lyknar Ord þetta brædt: ef mijn ydur lysir leita, þa lætid þessa frij. Bwinn var hann ad heita, Hiælprædis Ordi því.

Hier af mæa heyra og skilia, Herranns vors Jesu Makt, ecki gat æn hanns Vilia, a hann neinn Hendur lagt. Vid mig þo Hatri hreifi, Heiptar Menn Illgiarner, einginn kann, utann hann leyfi, eitt skierda Hær æ mier.

Fodurnum Hiarta hlijdinn, hann gafst æ þeira Vald, Sæl mijn því siert Okvijdinn, siæ þitt Ohlijdnis-Gialld, viliugur villdi hann bæta, vijst er þijn Skyllda audsien, Ast og Audsveipni mæta, ætt þu ad leggia i Gien.

Judas kom flioott sem kuñl, kyssandt JEsum nu, mællti flæraudum Muñi, Meistari: Sæll vert þu; Herrañ Hoogværdar rijkur, hañ sagdi: Þu miñ Viu, med Kossi Son Mañsins svijkur. Siist

mun

mum þvi Hefndinn lm.

Evu Munn Eplid eina, aumlega giñti uñ Siñ, Fals-Koss þvi fieck ad reyna, Frelsarinn, Munnur þinn: Blijdmælum Diosfuls bægdu, so bleckist eg ecki af þeim, Heims Hrecki lijka lægdu, Lijf mitt og Æru geym!

Audsien eru Augum þijnum, oll Viel og Laun-Svik hier, hritt þeim wr Huga mijnum, hreino skapa Gied i mier, vyrdstu mig Vin þinn kalla, verda læt Raun þar a, Hollds Brest og Hræsni alla, hindra og rek mier fra.

J Hættu eg Haska mikinn, hefur mig Satan leidt; Ohvad opt eg verd svikinn! Ei giet eg hiar þvi sneidt; Son Mannsins Svikum mætti, Sañlega uppa þad., Svikanna Haskinn hætti, hiar mier ei findi Stad.

Munnur þinn (ad eg meina), minnist vid Jesum bert, þa Holld og Blood hanns hreina, hier fær þu Saal mijn snert. J Guds Nafni ad þier gandu, gef honum ei Koss med Viel, i Trw og Idran þig tiandu, tilbw þitt Hiarta vel.

Þangad þegar ad Stundu, þusti Illa rædis Lid, linfasta Lamb Guds bundu; lokid var ollum Frid, hardsnunum Reipum reyrdu, Raanglætis mijns hann gallt, Drottiñ i Dreoma keirdu, dofnadi Holldid allt.

Judar þig, JEsu, streingdu, Jeg gaf þar Esn;

til, Syndir mijnar þier þreyngdu, þess nu eg yd-raſt vil, Glæpa-Bond af mier greidir, og gef mier Frelsid þitt, Andlegum Dofa eydir, sem æfiell Hi-artad mitt.

Guds Son var gripinn Hondum, giefinn so yr-di eg frij, hann reirdist hordum Bondum, hlaut eg Miskun af þvi, Fiotur þvng og Fængelsi, frekt læ, minn Herra, æ þier, Daudans og Diofuls Helse, duttu þvi laus af mier.

Bid eg þijn Bondiñ hordu, binde nu hvern miñ Lid, fræ allskins Glæpa-Giordum, og gioldum Heimsins Sid: Laus og lidugur Ande, Lijfs med-añ dvelst eg hier, þier sie jafnann þioonande, þessa Boon veittu mier.

7. Psalmur.

Um Vorn St. Peturs, og Malcus Eyra-Sær.

Ton, Giædsku Guds vier prijssum, etc.

Vaufnarans Lærisveinar, þa litu At-burd þañ, og Juda Athafnir einar, all-ir señ spurdu hañ: Eigum vier ecki ad slæ, Ovina Sveit med Sverdi, so hier ei þijng-ra verdi? Sæl mijn hier gior ad gæ.

Ef þu æforma villdir, eitthvad sem Vandi er a, þarfleg Ræd þyggia skylldir, og þig vel fyrir siæ, af þvi optlega sker, sæ sem er einn i Ræadum, einn

mæt-

mætir Skada bræðum, seint þær að yðrast er.

Enn med því Mannleg Vitska, i morgu nærr skamt, að allt kann ecki að gitska, sem er þó Vanda-samt; Kost þann hinn betsta kioos: Guds Ord fær synt og sannad, hvad sie þier leist eda bannad, það skal þitt Leidar-Ljoos.

Petur med sveðju Stýt, Sverd vr Slidrum dróo, hanns trúi eg Brædinn brinni, og beint i Flockin sloo, Malchus blaut hier af Tioon, hann misti hid hægra Eyra, Hoggid took ecki meira, þessi var Biskups-Pioon.

Lausnarin lioost nam svara Lærisve'n-unum fyrst: lattid þessa frænfara, frek-ast að sýn Lyst; Petri so sagdi nu: Sverds Dauda sa skal sekur, sem Sverd að Leif-is tekur: Sverd slijdra Simon þu.

Meinar þu Fadirin milldi, mundi ei senda hier, ef eg þess oska villdi, Engla til Fylgdar mier, fleiri en Tvolf Fylkingar? Eda mun skyllt eg ecki, ausker inktan Kaleik drecki, sem mier þo settur var?

So mun uppfyllast eiga, hvad er i Rit-ning tiað, og sijdan sannast meiga, hvad siest fyrir laungu spað. So eptir Sermon hann, Eyra Pioonsins að hræði, sem að-ur Petur særði, læknadi að heilu hann.

Sæl mijn, lærum og siæum, med sannri Hiartans Liſt, Tvennſlags Sverds gloggt vid gæum, greina ſkal þar um̃ fyrſt. Sverd Drottins Doomarinn ber, Sverd eginn Hefndar annad, sem ollum verdur bannad; þad kennir Christur hier.

Bid eg hier gloggt ad giætir, good Valldſtioorn Heidarlig, Saklausannn ſijſt þu grætir, nie siaalfann meidir þig, vird Sverd Guds Vandlætis, Blood ſkallu þvi ei baña, burtſnijd þu Grein Laſtanna; merk Dæmi Moyſis.

Þitt Sverd, sem þitt er eigid, fyrir þijna eiginn Sok, ſkal ei vr Skeidum dregid, ſkijr eru þar til Rok, JEſus þad bannar bert, honum er ſkylldt þu hlijdir, hoogvær um̃berir, lijdir, þad mooti þier er giordt.

Ræn ei Gud ſijnum Rietti; þvi reiknaſt Hefndinn hanns, Valldſtioorn til Verndar ſetti, vijda um̃ Bygdir Lands, ellegar, ad þvi gæa, Sverd Drottinns sem hier nefniſt, sannlega æa þier hefniſt, Tioon þitt tvofalldaſt þa.

Malchus sem miſti Eyra, merkir þæa alla frij, sem Ord Guds ecki heyra, eiga þo Koſt æa þvi, Heyrn er þeim hægri ſlioo, vinſtri Hluſt heillri halldа, Hæad og Spielni margfalldu, noog gieta numid þo.

Skaalka Mark mætti kalla, Malchus hier fengi riett, æa Guds Ovini alla, Einkenni ſlijkt er ſett, Ord hanns ei akta hier: Jeg bid, og jafnann ſegi, JEſus minn, leattu eigi, þad Merki ſiaaſt æa mier.

Eñ

Enn finnur þu hier framar, Frelsarans Dæmid best, Hormungar hættusamar, aa honum læumest, sitt Traust þo setti hann, aa Guds Fodurs Giædsku rijka; gior þu þad Sæl mijn lijka, ef Kross þig henda kann.

Kvol sijna JEsus kallar, Kaleik aaskenktañ sier; Kross þinn og Eymdir allar, eins mattu nefna hier, þvi DRottinn drack þier til, fyrir þig þa hañ pijndist, so þu mijn Sæl ei tijndist, gior honum giarnann Skil.

Þu mætt þig þar vid hugga, hann þeckir Veikleik Manns, uñ þarftu ecki ad ugga, A-dryckiu Skamtiñ hanns, vel þijn Vankvædi sier, hid svrasta drack hann siælfur, sætari og minni enn halfur, Skerfur er skeinktur þier.

Heipt mijna og Hefndar Næmi, hefur þu JEsus bætt, mier gafst Mañgiædsku Dæmi, þa Malchum fieckst þu græddt, eg þarf og eirniñ vid, Eyrad mitt læknad yrdi, so Ord þitt heyri og virdi, þijdlega þess eg bid.

Hiælpa mier Herra sæli, ad hallda Kross-Bikar minn, so mig ei undann mæli, nie mogli uñ Vilia þinn, eg bid Almætti þitt, vorkynni minni Veiki, ef verda kann eg skeiki, hrestu þa Hiartad mitt.

8. Psalmur.

Predikun Christi fyrir Gydingum.

I Ton, „Sa friæls vid Logmæl sæddur er, etc.

Þaladi JEsus Tijma þann, til vid Ovini sijna, sem komnir voru ad hondla hann, heyrum þa Kenning sijna.

Sem til Illvirkia erud þier, vtgeingnir mig ad fanga, adur gat eingiñ meinad mier, i Musterinu ad gaanga.

Daglega hef eg syut og sagt, Sañleiksins Kieñing mæta; Enginn gat Hendur a mig lagt, ættud nu þess ad giæta.

Yfir stendur nu ydar Tijd, uppfyllð so Ritning verdi, Myrkrana geisar Magtiñ strijd, mæla so JEsus gierdi.

Liwslindi blessad Lausnarans, lijt þu hier, Saal mijn kiærá, sa vill ei Dauda syndugs Mañs, soddann mattu nu læra.

JEsus þeim syndi i sannri Naun, Saalar-Heill, Nad og Frelsi, Guds Syni Judar gulldu i Laun, Grimd, Hatur og Fangelsi.

Furda þvi, Saal mijn, eingum er, Ei skallt þvi Dæme tijna, þo Verolldenn laune vondu þier, Velgiord miog litla þijna.

Gydinga Dæme skynia skallt, skil þig vid Odygd slijka, Þacklæti fyrir Goodgiord gialdt, Gudi og Mønnum lijka.

Jeg læt mier þessu jafnframt sagt, JEsu, af Ordum þinum, eingiñ gat Hendur a þig lagt, ad eginn Vilia sijnum.

Þann Tækmarkada Tijmans Punct, tilsetti

Fad-

Fadirinn milldi, nær þad Anaudar Okid þwngt, yfir þig ganga skylldi.

Eins Upphaf lijka og Ending med, allrar Hormwngar minnar, Fadir himneski, er fyrirsied, i Forsioon Myskunar þinnar.

Þessi nu Tijminn ydar er, Ovinum JEsus sagdi, HErrans eg þetta Maultak mier, i Munn og Hiarta lagdi.

Nu stendur yfir Nádar-Tijd, Naudsyn er þess eg giætti, lijdur mig DRottins Bidlund blijd, Brot mijn so kvittast mætti.

Ef eg þa Tiid, sem Gud mier gaf, gaalaus forsooma nædi, DRottins Tijmi þa tekur af, Tvijmælinn sll i Brædi.

Því lengur sem hanns Bidlund blijd, bedid forgiefins hefur, þess hardari mun Heiptinn strijd, Hefndar þa DRottinn krefur.

Guds vegna ad þier giæt, mijn Saal, Glæpum ei leingur safna; gisrum Ydran, því meir enn Maul, mun vera Synd ad hafna.

I Dag vid skulum skipta um skiott, skal Synd ad Flootta rekinn; hver veit nema sie nu i Noott, Nádinn i burtu tekinn?

Talar JEsus um Myrkra Magt, merkid þad Valldstioornendur, ydur skal nu i Eyra sagt: Umdæmid Heims tæpt stendur.

Liooseð Mirkrenn burt leider frij, med Liooma Byrtu sinnar, varast ad skyla Skarlkum því, i Skugga Magtar þinar.

Minnstu ad Myrkra Magtinn þver, þa Myrkur Daudans skallt kanna, i yrstu Myrkrum einginn sier, Adgreining Hofdingianna.

Myrkri liettari er Magtinn þijn, minnst þess fyrir þiñ Dauda, þa DRottins Hæstignar Dijrdinn skijn, hann dæmir eins Rijka og Snauda.

Fyrst Magt Heims er vid Myrkur lijkt, mijn Saal, hallt þier i Stilli, varastu þig ad reida rijkt, aa Rikis-Manna Hylli.

DRottiñ JEsu, þu Lijffsins Lioos, lijstu Valldstioornar Monnum; So þeir sem vaada yfir oss, eflist ad Dygdum sonnum!

JEsu, þijn kallda Kvala-Stund, Kvala-Tijd af mier svipti, Guds Barna gafst mier Gledi-Fund, good voru þau Uñiskipti.

Myrkranna þreyngdi Magtinn þier, mig svo leystir vr Vanda, Kvalanna ytstu Myrkur mier, meiga þvi alldrei granda.

9. Psalmur.

Uñ Flookta Lærisveinanna.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg ar, etc.

ÞA Lærisveinarnir saun þar, sinn Herra griplñ Hotidum, og hañ af Foolki verstu var, Vægdarlaust reirdur Bendum: Allir señ honum flydu fra, forlietu DRottiñ hreinañ, i Hauskaeinñ. Ad soddanu

skul

skulum vid, Sæl mijn, gæa; siæum hier Lærdoom beinann.

An DRottins Ræda er Adstod Manns, i eingu minnsta Gilldi, sannijtt reynist opt Fylgid hanns, er frekast hiælpa skylldi; Hvor einn vill forda siælfum sier, ef synist Hæski bwinn, ad Hendi snwinn, Far þvi varlega, ad fallvollt er, Frænda og Vina Trwinn.

I sama Mæta sier þu hier, Sæl mijn, i Speigli einum, ad hryggilegar sie hættad þier, enn HErrans Lærisveinum; Þeir hofdu Leifi Lausnarans, Lijfi ad forda sijnu, fræa særri Pijnu, naudugir mistu Nævist hanns; Nu giæt ad Ræadi þijnu.

Hvad opt, JEsu, þier flwdi eg fræa, frekt æa moot Vilia þijnum, þa Glæpa Veginn gieck eg æa, Gyrndum fylgiandi mijnum! forskulldad hafdi eg fyrir þad, Flootta Madur ad heita, til Heliar-Reita; Enn þu virdtist mier aumum ad, aptur i Myskun leita.

Einn varstu, JEsu, eptir þvi, i Ovina lætinn Hendum, einn so eg væri alldrei i, Eymd og Freistingum vendum, allir forlietu einann þig, allt so mig hugga kynni, i Mannraun minni; Eg bid, DRottin, læt ecki mig, einsamlann nockru Sinni.

Lærisvein, Sæl mijn, siæadu þañ, sem JEsu eptir fylgdi, ræanglæt Ungmenni ræntu hañ, riett nakiñ vid þau skylldi.

Bersnoggur Flootti betri er, eñ Brædralag Driettinda, vid Selskap Synda, Avinning læt þig eingvañ

vann hier, i þeirra Flocki binda.

Burt þadañ JEsum færdi flootts, Flockur Illrædis Manna, Lamb Guds saklaust, þa leid ad Nootts, leiddu þeir til Kvalaña, myskunarlaus sw Medferd bræd, mier virdist eptir Vonum, i Nætt-Myrkrunum, þeir hafa bædi hrækt og hriaad, hrundid og þiakad honum.

I Daudans Myrkrum eg dæmdur Præll, dragast ætti til Pijnu, enn þu tookst, JEsu, Son Guds sæll, saklaus vid Straffi mijnu: þanninn tilbioostu Lijssins Leid, liomandi Sælu minni, þo Lijf hier linni; Andlæts Kvolum og kalldri Neyd, kvijdi eg þvi eingu Sinni.

Hrocktu þvi so og hriædu þig, HErra minn, Illsku-Þiooder, ad hier nu bæri æ Hondum mig, heilagir Englar goodir, mæduſom urdu Myrkuriñ þier, mæta lietu þig hordu, og Hindrun giordu; Guds Dijrdar Lioos ſvo lijſi mier, æ lifandi Manna Jordu.

Kvala-For JEsu þesi þijn, sem þa giecksstu einusiñi, veri Kraptur og Verndinn mijn, ſvo Veginn Lijssins eg finni, læt ecki Diofsul draga mig, i Dofinnleik Holldsins blinda, til Sekta og Synda, eg bid af Ast og Alud þig, Akiesd hanns burtu ad hrinda.

10. Psalmur.

Uñ

Uñ Fyrsta Ransak fyrir Caipha.

Ton, Allt mitt Rœd til Guds eg set, etc.

TIL Hannas Hwsa HErrañ Christ,
hardrœdir Judar leiddu fyrst, beysk
frœa eg Bond hañ sœrt, honum strax þad-
añ vijsad var, Vidtekt feck ei nie Hvijldir
þar, miog so þoott mœddur wœri.

Burt sendi þvi med beyskri Pijn, bund-
in Caipha Maugi sijn, Hañas, vorn Herr-
añ sœta; Hofud-Kleñinañs hœrstu Sti-
ett, hafdi sœa þetta Arid riett, Guds Log-
mals œtti ad giœta.

Ur Himnarijkis Hvijldar-Stad, hofdum vid,
Sœl mijn, forskulldad, wtrekinn vijst ad vera, enn
JEsus took nu uppœ sig, Onœdan þessa fyrir þig;
Lof sie þeim liwsa HErra!

Hiartad bœdi og Hwsid mitt, Herbergi veri Je-
su þitt, hiœa mier þigg Hvijld hentuga, þoott þu ko-
mir med Krossinn þinn, kom þu blessadur til mijn
inn, fagna eg þier feigins Huga.

Caiphas hafdi hier uñ spœad, hentugast
mundi þetta Rœd, ad dœi eiñ fyrir alla,
Embœttis mœllti Andinn þar, af þvi Hiartad ei
vissi þar, Sannleik Guds sinnti valla.

Balaams Dœmi eins var eitt, Andagypt slijk
var honum veitt, spaklega Twngann spœdi, hann
hafdi i Sinni Hreckia-Rœd, Hiartad fieck ecki

Sañ-

Sannleiks gaud, þvi hann Fegyrndinn þiaadi.

O JEsu! laat þinn Anda hier, alldrei vijkia i burt fraasmier, leid mig Veg Lijfsins Orda, so Hiartad bædi og Maalid mitt, mykli samhuga Nafnid þitt, Hollds Gyrnd og Hræsni forda.

Til Caiphas voru komnir señ, Kieñivalldid og Stioornar-Menn; Biskupinn þegar ad Bragdi, leitar Andsvars til Lausnarans, uñ Lærisveina og Kieñing hañs; eñ JEsus aptur sagdi:

Opiñberlega eñ eckl leint, i Musterinu kienda eg beint, hvad spyr þu mig uñ þetta? Kuñgiora meiga þar uñ þier, þeir sem Lærdoomiñ heyrdu af mier, þa laattu þig leidrietta.

Giæt ad, mijn Saal, og siaadu þar, Sonur Guds undir Ransak var, krafdur þad Kvolldid eina; A Kvolldi hvoriu þu koma skallt, Kvolld-Reikning vid þig siaalfann hallt, med Kvolld-Offurs Ydran hreina.

Þu Guds Kiennimann þeink uñ þad, þar muni uñ sijdir grenslast ad, hvorninn og hvad hier kiendir, ad Læriveinum mun lijka spurt, sem liet þitt Gaaleysi villast burt; Hupa gloggt hvar vid lendir!

JEsus vill, ad þijn Kenning klaar, kroptug sie, hrein og opinnskaar, lijk hvellum Lwdurs Hlioomi, Laun-Smiadrau oll og Hræsninn haal, hindrar Guds Dijrd enn villir Saal, straffast med straun-

gum

gum Dooms.

Vangiætslann mijn er margvijslig! Milldasti Jesu, beidi eg þig, vægdu Veikleika mijnum! Forsoomun einginn fannst hiæa þier, Fullnadar Boot það tel eg mier, Styrk veittu Þioonum þijnum.

Eins er hier einnig ollum riett, alvarleg Kienning fyrirsett, Ord Guds elski og læri; Trwinn Jñvortis ebli Gied, einardleg Jætning lijka med, Avoxt hid Ytra færi.

Biskups Þioon etñ i Brædi þo, blessadañ JEsum Þwstur sloo, so það Ritningiñ segier, Hoogværlegt Ansvar Herrañ gaf. Honum Sæl mijn það lærdu af, ūm Sakleysi þitt ei þegier.

Ovart Samvitskann Adam sloo, illann Kinnroda feck hañ þo, i fyrsta Falli sijnu; þess vegna Jesus Hoggid hast, hlaut ad lijda og rodna fast, allra fyrst i hanns Pijnu.

Drottinn JEsu! eg þacka þier, þetta leidstu til Frelsis mier; Eg bid Astsemi þijna: Samvitsku Sloginn Svida skiæd, a Saalu minni þu mijk og græd, burt-taktu Blygdan mijna.

II. Psalmur.

Um Afneitan Peturs.

Ton, Dagur i Austri ollum, etc

GUDspialls Historiañ getur, gripik þa JEsus var, allir señ utañ Petur, yfirgaf-

gaf-

gaafu hañ þar, og Lærisveiñ eiñ añar, auleingdar gengu hliodt, Herraūs Braut Hriggdar sāña, harla dlūt var af Noott.

Caiphas Kleñimañi, kuñugur Lærisveiñ, iñgeingur ort med Sañi, wtistood Petur eiñ, Ambaatt upplwka beidir, Okendañ Petrum þa, i For-Sal til Lydsins leidir. Lærdoom hier finna maa.

Kross-Ferli ad fylgia þijnum, fijsir mig, JEsu Kiær, vorkyntu Veikleik mijnum, þo verdi eg Aleingdar fiær, þa Trw og Þol vill vill þrotna, þreyngir ad Neydinn vond, reis þu vid Reyrinn brotna, og riett mier þijna Hond.

Kol-Elld, þvi kallt var nærsta, kveikt hafdi Præla-Lid, Petur med Sturlan stærsta, stood hiaa þeim Logañ vid, Ambaatt hañ ein Sprogsetti, af sier þad heyra liet: Mun þessi Mañ, hun frietti, med JEsu af Nazareth?

Hañ neitar hradt ad Bragdi, hræddur vid Ordiñ bist, þañ sig ei þeckia sagdi: Þa gool nu Haniñ fyrst; Ætlar sier wt ad rijma, sñur Þerna hañ saa, talar i añaū Tijma, til þeirra er stoodu hiaa:

Af Nazareth au er þessi, nijkomiñ Jesu med, hiñar Ged trw eg þad hvessi, hv-

ur Madur spyrja ried: Ert þu eiñ af hañs Sveinum? Eñ Petur neita vañ; Sagdi med Eydi einum: Alldrei þeckta eg hañ.

Þridia Sinn þar til løgdu, Þioonar Caiphas bert, Mælfærid sumir søgdu, segier til hvor þu ert; Frændi Malchus ried mæla: mundi eg þig ecki sia, giet eg sijst Grun mig tæla, i Gardinum JEsu hia?

Petur med bliwgu Bragdi, bradlega sagdi Nei: Soor sig og sært vid lagdi, soddañ Mañ þeckti hañ ei. Gloggt þegar giordist þetta, gool Haninn Añad Sinn. Sijst mætti Sorgum lietta, Swt flaug i Brioost-id inn.

Sal mijn, þier Fauri forda, freklega voga sijst, ann Leyfis Drottinns Orda, Ostyrkt er Holldid vijst; Þykist þu stodugt standa, stilla þinn Metn-ad þarft: Hvor sier vogar i Vanda, Von er sa falli snart.

Adur i Alldin-Gardi, Ohræddur Petur var, Karlmennsku Hugurinn hardi, hanns sig auglijsti þar; Audvird Ambaatr hann hrelldi, ofmiog þo skelfast vann, fra Sannleik sijdann felldi: Sama þig henda kann.

Kol-Elldi kveiktum jafnast, kitlandi Veralldar Prial, Prælar Syndanna safnast samann vid Losta-Bal, fullir med Fals og Villu. Fordastu þeirra Glis; Ætijd er med þeim Illu, Einfoldu-

um

um bwid Slis.

Ambætt med ygldu Bragdi, er þessi Verolld leid, morgum Mein-Snorur lagdi, miog a Spott-Yrdinn greid; Þijed med Þrælum sijnum, Þioona Guds lastad fær. Styrk mig med Mætti þijnum, moot henni Drottinn kiær!

Eptir Afneitan eina, wt villdi Petur gaa, hugdi hañ Braut sier beina, bwna þeim Solli fraa; Þa kom eitt odru verra: Uñkrijngdu Þrælar hañ, afsoor siñ sæla Herra, sier og formæla vañ.

Hægt er hvorium ad stofna, i Hættu og Vanda Spil; Forvitnis Dælskann dofna, dregur þar margann til, Ogiæfu Gilldrann þraungva, greip skiott þann kunni ad naa, Utkomu Von feck aungva. Ad þvi Tijma gaa!

Opt maa af Maali þeckia, Manninn hvor hellst hann er. Sig mun fyrst siaalfann bleckia, sær med Last-Mælgi fer; Goodur af Gedi hreinu, Good-Ordur reynist vijst, fullur af Illu einu, Ill-Yrdinn sparar sijst.

Hryggileg Hrosun henti, Heilagann Drottiñs Þioon, Syndinn miog saart hann spennti, Sælar var bwid Tioon. Hvad mun eg Mættar naumur, meiga þa standast vid, Vangiætinn, vesæll og aumur, Vielum og Hreckia Snid?

I Veralldar Vondsku Solli, velkist eg, JEsu! hier; Falli þad opt mier olli, Ostodugt Holldid er, megngr ti i mooti ad standa mijn Hreisti Nattturlig,

Lostin

Lættu þitt Lioos og Anda, leida og styrkia mig.

12. Psalmur.

Uñ Ydran Peturs.

Ton, Kom Andi Heilagi, etc.

Petur þar Sat i Sal, hiæa Sveinum iñi, Tvennt hafdi Hana=Gal, heyrt ad þvi Siñi.

Buid var Prisvar þar, þvert hañ ad neita, sier JEsum sælañ fræa. Sorg mæa þad heita.

Drottiñ vor veik sier vid, (viist uñ þad getr,) liwfur med Liknar Sid, og leit a Petur.

Strax flaug i Huga hañs (hvad þo sijst vardi,) Lausnarans Ord og Ans, i Alldin=Gardi.

Blygdadist brædt vid þad, Brioost fullt af Trega, geck ut ur greindum Stad, og gret beysklega.

Siæa þu med samri Trw, Sæl mijn Astkiæra, hvad framar hefur þu, hier af ad læra.

Hætt galar Haninn hier, i hvors Manns Gedi, drygdar þa Syndir sier, sem Petur skedi.

Særlega Sannvitskann, sekann æklagar, innvortis æumann Mann, æangrar og nagar.

Fær hann sig friædsann sijst, þo finnist hrelldur, sem Fugl vid Snyrning snijst, þeim Snarañ hellda.

Vijkia þo vilie hann, frꝛa Vondsku Hætti, orka þvi eckj kann, af eiginn Mætti.

Upp þo sier ætli brꝛadt, aptur ad standa, fellur hann þegar þrꝛatt, i þijngri Vanda.

Logmꝛal Guds hroopar hꝛatt, Hana-Gal annad, segir og synir þrꝛatt, hvad sie þier bannad.

Þad þvijngar, Þrwgar med, þad slær og lemur, sorgandi Syndugt Geð, særir og kremur.

Þad verkar Sorg og Swt, þeim seka Manni, hiælpar þo eingum wt, wr Synda Banni.

Holldid þar þrjootskast vid, og þykir illa, eykst a þann Synda Sid, Svik, Hræsni og Villa.

Enn JEsu Alit skijrt, Anda Guds þijdir, sꝛa gliorir hægt og hijrt, Hiartad um̃ sijdir.

Lætur hann Logmꝛal bijst, lemia og hræda, eptir þad fer hann fyrst, ad frida og græda.

Ord JEsu Ecla sætt, er hanns Verkfæri, hellst fær þad Hugann kiætt, þo hrelldur væri.

Hann gefur hreina Trw, hann fallinn reisir, han̄ veikann hressir nu, hann bundinn leysir.

Ei er i siꝛalfs Valld sett (sem nockrir meina), Yfirboot, Ydran riett, og Trwinn hreina.

Hendi þig Hrosun brꝛad, sem helgann Petur, undir Guds ꝛattu Nꝛad, hvort ydrast getur.

Heimska er versta vijst, vid þad ad dyliast, þu mijnir þa þier lijtst, vid Þrautir skiliast.

Ef JEsus ad þier snijr, med Astar-Hooti, lijttu þa Huga hijr, honum ꝛa mooti.

Grꝛata skallt Glæpi sært, eñ Gude trwa, Elska

hañs

hanns Ordid klaart, fraa Illu snwa.

Onijt er Ydran tæp, ad þvi skallt hyggia, ef þu i giordum Glæp, gyrnist ad liggia.

Petur þa formerkt feck, Fall-Hrøsun slijka, wr Synda Salnum geck, so gior þu lijka.

O JEsu! Ad mier snw, Asiodnu þinni; Siæddu mig særdann nu, aa Saalu minni.

Þegar eg hrasa hier, hvad miog opt sannast, bend þu i Myskun mier, so megi eg vid kannast.

Opt lijt eg upp til þijn, Augum græatandi, lijttu þvi liwst til mijn, so leysist Vandi.

13. Psalmur.

Uñ Caiphas Doom.

Ton, JEsus Guds Son Eingietiñ, etc.

Øoringiar Presta feingu, Fals-Vitñ morg tilsett, fivslega fraiñ ad geingu, fullir med Svik og Prett, samhlioода urdu eigi, uppdiktad margt þo segi, JEsus þa þagdi sliett.

Lær þu, ef Lygum mætir, Lijfs-Reglu, Saal mijn, hier, med Forsi og Pioost ei þrætir: Þrælega so tilber, Hoogvær Þegn Heiptir stillir, Heimsk-Ordur Sañleik spiller, opt fyrer siaalfum sier.

Hyrt alldrei hvad sem gyllder, ad hætta aa Osatt Mæal, hvert veria edur sækia villder, verdur þad morgum Taal; Muñur sa laungum lygur, Fraa Lucku og Blessan hnigur, hañ deyder sijna

Saal.

Sañleiks Vitne þo seige, sekañ mig Gude hiæa, Ottast þarf eg nu eige, Assokun hef eg þa; Livgvotta Lyge megna, Leid JEsus miña vegna, Klogun mig keipte fræa.

Caiphas frietti fyrstur, Falsklega Herraks ad, Stæalfur: hvort sie hañ Christur? Og so eñ framar kvad: Vid sañañ Gud eg þig sære, Ef Sonur hañs ertu hiñ kiære, seigdu oss satt uñ þad.

JEsus jætar ad Stundu, Jafnfraunt þvi so naim tiæa: Son Mañsins siæa þeir mundu, sitta þadañ i fræa, Til Kraptarins hægri Handar, og hier eptir komanda, skiærasta Skye æa.

Keñimañ reif sijn Klædi, kvad slijkt Gudlastan er; Adspyr med Ogna Bræði, uñ þad hvad halldid þier? Allt Ræðid undir tekur: Er hañ vijst Dauda sekur, soddañ sampyckium vier.

JEsus ei ansa hyrdti, æadur þa logid var, Guds Nafn þo giarnann virdti, gaf þvi Caipha Svar; Lygd Heims þo lijtid sætir, Lausnarans Dæmis giætir, leita Guds Lof-Dijrdar.

Hygg ad og herm hid sanna, hvonær sem til er reynt, hrædst ei Hootanir Manna, hallt piñi Jætning beint; Giæt vel ad geimir þetta, Guds Ord

og

og Trwna rietta, medkiendu liooſt og leynt.

Caiphas Log-Sogn leida, lært hafa margir eñ, hvad sem Hofdingiar beida, hinir ælykta señ, Winskap sig villa læta, viliandi raungu jæta; Fordist þad froomir Menn.

Swer mijn Huggun sama, sem þijn var JEsu minn, Krossinn þa ad vill ama, Ossookn og Hormung stinn, hiæa þinni hægri Hendi, hier þo ad Lijfid endi, Fagnadar Nægd eg finn.

Þier til Gudlostun lagdi, liwgandi Kiennimañ, Dauda sekann þig sagdi. Sannlega Urskurd þañ, ætti eg ad heyra helldur, hart med riettu sakfelldur; vijst eg noog til þess vann.

Andlegt Wallð einum Noomi, wrskurdar Daudann þier. ÞRottinn i Nadar Doomi, dæmir þvi Lijfid mier. Þacka eg Elsku þinni, þu keyptir Sælu minni, Frijun og Frelsi hier.

14. Psalmur.

Um Þioonaña Spott vid Christum.

Ton, Allsagurt Liods oss birtest brætt.

EPtir þañ Doom sem allra fyrst, Andlegir dæmdu uñ HErrañ Christ, hafa þeir þvi ad þa var Noott, þegar til Hvijldar geingid skioott.

ÞRottiñ vor eptir þreittur þar, Præstum til Glætslu feinglñ var; Glordi ad honum Gis og Daar, gudlausra Maña

Flockur þraar.

Hæadung, Spottyrdi, Hroop og Brygl, hvor liet med odrum gæanga æa vijxl, hræktu og sloou HErrañ þar, haũ þo æa medañ bundiñ var.

Siæa þu og skoda, Sæla mijn, saklausa Lambsins beyskju Pijn: Hugsa vandlega uñ þad allt, af þessu hvad þu læra skallt.

Hann sem ad Nætur-Hvijld og Roo, hvorri Skepnu af Myskum bioo, i sinni Ogna Eymda-Stærd, eingann Kost fieck æa neinni Vægd.

Hvijldar-Noott mæarga hef eg þæad, HErra Jesu! af þinni Næad, Kvol þijn Eymdum mig keypti fræa, kannast eg nu vid Giædsku þa.

Nær sem eg reini Sorg og Soott, seinast ad kiemur Daudans Noott, Nætur-Kvala sem neyddu þig, niota lattu þa JEsu mig!

Samvitsku-Slog og Satans, Hæad, sefi, JEsu, þijn blessud Næad, Ofbod Daudans og Andlæats Pijn, aftaki og myki Giædskann þijn.

Mærgur (og vijst þad maklegt er), miog þessum Skaukum formæler; Þo finnast nockrer hier i Heimi, ad Hegdun allri lijkr þeim.

Hvad gisra þær sem hier æa Jord, hafa ad Spotti DRottins Ord, lifa i Glæpum lioost til sanns, [illegible] Pioona hanns.

[illegible] Hæad og Sannleikañ, sier, þeckir [illegible], Kukl og Fiolkyngi kyñir sier,

Cai-

Caiphas Prælum verrier.

Soninn Guds ecki þecktu þeir; Því syndga hinir laangtum meir, sem kallast vilia Christner best, Christum þo lasta allra mest.

Hræsnarar þeir sem Hrecki og Synd, hylia þo undir Froomleiks Mynd, líkiast þessum sem Lausnarann, lömdu blindandi og spiodu hann.

Hvorium sem Spott og Hædm er kiær, hann geingur þessum Selskap nær; Forsmaan Gudræk-ins Fœtæks Manns, Fyrirlitning er Skaparans.

O vesæll Madur! Að því gaa, eptir mun koma Tijmi saa, sama hvad nidur saadir hier, siaalfur aan Efa upp þu skier.

Ef hier aa Jord er Hroop og Hað, Hædni og Gudlast nidursæd, uppskorid verdur eilijft Spie, Agg og Forsmaan i Helvijte.

Ætla þu ecki, aumur Mann! afkomast muni Strafflauſt hann, sem Soninn hefur hier hædt og spiad, horfi Fadirinn uppaa þad.

Hvad JEsus nu uñ Nætur Skeid, naudstadd-ur hier af Monnum leid, Ogudlegur uñ Eilijfd þa, af illum Dioflum lijda maa.

Okiendum þier, þo aumur sie, alldrei tillegg þu Hað nie Spie, þu veitst ei hvorn þu hittir þar, helldur enn þessir Gydingar.

Siaalfann slær mig nu Hiartad hart, hef eg aan Efa mikinn Part, af soddann Jllsku aastundad; audmiwklega eg medgeing þad.

Sað hef eg nidur Synda Root, Svijvirding

mijn er morg og lioot; Uppſkieru Tijmann Ottaſt eg, aangraſt þvi Saalinn nærſta miog.

HErra minn JEſu! Hormung þijn, Huggun er bædi og Lækning mijn, Sakleiſt vijſt þu ſæadir i er, Sælumnar Avoxt gafſtu mier.

Blood-Dropar þijnir bleſſad Sæd, ber þann Avoxt, ſem heitir Nad; þañ ſama Gud mier ſiaalfur gaf, Saluhiaalp mijn þar ſprettur af.

Hæddur varſtu til Heidurs mier, Hogg þijn og Slog mijn Lækning er, allbrei mun Diofull eiga Valld, ad mig ad leggia Synda Gialld.

Enn þier til Heidurs aptur ad moot, ydraſt vil eg og giora Boot, Holldz Vilia giarnann hepta minn. Hiaalpi mier JEſu Kraptur þinn!

15. Pſalmur.

Um Radſkefnu Preſtana yfir Chriſto.

Ton, Chriſts er koma fyrir Hondum.

MJog aarla uppe voru, Dildungar Juda ſeñ, ſo til Samfundar fooru, fyrſter þo Kteñe-Meñ, i Radſlag lietu leidaſt (lijkar þad ollum vel,) hvernig þeir giætti greidaſt, Guds Syni komid i Hel.

Heimtu med Helptar Lundu, HErrañ vorn til ſijn braatt, Orſok þvi aungva fundu, allir ſeñ mæltu hatt: Selg oſs ef ertu Chriſtur, einaſti Son Guds ſar.

Grad

Græðarlíñ Glædsku lystur, gaf Andsvar þar uppá:

Þo ydur eg það segi, ecki samt trwi þier, andsvarid miter og eigi, ef eg spyr nockurs hier; Mañsins Son siáid sitia, senn hiá Guds Hægri Hlid, i Skyemun eiñiiñ vitia, aptur med Dijrdar Sid.

Ertu Guds Son, þeir sögdu? Svarade DRottinn: Jáa. Þarfer þañ Doom á lögdu: Dauda-Madur er sáa; uppstoodu strax ad Stundu, Strijd þeim i Hiarta brañ, Frelsarann Fiotrum bundu, færdu Pilato hañ.

Hier mættu Sál mijn sanna, so geingur það til vijst, Astundan Illvirkianna, Umhyggiu vantar sijst, ærla þeir Blundi bregda, binda fast öll sijn Ráad, klooklega Hreckium hegda, hver sem þess feingi gáad.

Enn þu sem átt ad vera wtvalinn DRottins Þioon, Verk hanns og Vilia ad giora, og varast þitt Saalar-Tioon! Andvara eingvann hefur, Umhyggiu lijtill siest, vid Glis Heims gáalaus sefur. Gud náadi soddann Brest!

Margir upp ærla rijsa, ei gieta sofid vært; Eptir Aud Heimsins hnijsa, Hollds Gagnid er þeim kiært; Saalinn i Brioosti sofnud, synist ad mestu daud, til allra Dygda dofnud, sem DRottiñ hellst

þo baud.

Forsionar Verk-Menn vijsir, Vijngardi DRottins i, fyrst þa Dags-Lioominn lijsir', limst bid eg giæti ad þvi, um̃ sitt Embætti hyggi, æarla giørd Bæninn sie, Idiulausir ei liggi, i Lijkamans Giæalijfe.

Haturs Menn HErrans vaka, hugsandi ad giøra Tioon; eptir þvi æattu ad taka, ef ertu hanns Trygda-Pioon: Vilier þu vid þeim sporna, og varast þeirra Hæad, æarla Dags alla Morgna, vid Ord Guds halltu Ræad.

Þeink nu i þijnu Hiarta, þar nærst i añañ Stad, hvar um̃ HErrann ried kvarta, hyggia mættu þar ad: Ordum hanns ecki treystu, illgiarnir Judar þeir, wr Spurning eingri leystu, æ þvi vestnudu meir.

Hver trwir nu hart þo hooti, HErrann syndugum Lyd? Allfæstir inna æ mooti, Ydrunar Svorinn blijd: Hyrtingar hiælpa ecki, Heimur vestnandi fer, Blindleikinn trw eg oss blecki, bwid Straff nælægt er.

Vijst er eg veikur ad trwa, veitstu þad, JEsu, best, fræa Syndum seinn ad snwa, soddann mig æangrar mest; Þo framast þad eg megna, þijnum Ordum ea vil, treysta og giarnann giegna; Gief þu mier Ræad þar til.

Þar nærst ad þessu giærir, þad er og Lærdoomsgrein, ef þu Orietti mætir, Afsokun dugir ei nein; Hafdu þa Vidlund hijra, HErrann mun til þijn

siæa,

ſtæa, laat Polgieds-Dæmid dijra, DRottins þig hugga þa.

Mier er sem i Eyrum hlioomi, Urskurdur DRottins sar, arla æa esſta Doomi, upp þegar Daudir stæa, Affokun ei mun stoda, Andsvor nie Spurningar; Sæa stendur viist i Voda, sem verdur sekur þar.

Hier er nu Kostur ad heyra, HErrañ talande i Næad, opne JEsus mitt Eyra, so ad þvi feingi gæad; Hoogvær vors Bata bijdur, Blessadur þessa Tijd, annars Heims er hann strijdur, ellum forherdtum Lijd.

Arla Urskurdinn logdu, æa þig Gydingar þo, JEsu, og sekann sogdu, seldu þig Pilato: Arla æa Esſta Dege, Affokun gilldir sw, til Dauda eg dæmist eige, DRottinn, þess minnist þu.

Arla Dags uppvaknadur, ætijd eg minnist þijn, JEsu, minn Hiælpar hradur, hugsa þu æ til mijn, arla æa esſta Doomi, Affokun vertu mier, minstu þa Frelsarinn froomi, hvad fyrir mig leidstu hier.

16. Psalmur.

Uiñ Judasar Ydran.

Ton, Konung David sem kiendi.

Judas i Syrndar Græadi, af Gydingunum fyrst, Priæatijge Peninga þædi, þvi svelk hañ HErrañ Christ: Kiosst

þeg-

þegar lijsta vañ; Drottiñ var nu til Danda, dœmdur og þwngra Nauda, ydradist eptir hann.

Greidt i Musterid geingur, (greinir so Rituing frœa) unn Silfrid synti ei leingur, señ vill þad Prestum fœa, sagdi med sœrum Mood: O hvad eg gierdi illa, þa yfir mig kom sw Villa, ad sveik eg saklaust Blood!

Lidsemd Prestarnir logdu, litla, sem Von var ad, hardlyndir honum sogdu: Hvad eigum vier med þad? Þu mœtt eiñ siœa uñ þig. Sylfrinu œa Goolfid grijtti, gieck þadañ, uilog sier flijtti, og hengdi sialfañ sig.

Rœdstefnu Herrar hielldu, hœttu þar seinast vid, fyrir Akur sialfir seldu, Sylfrid Leyr-Kiera Smid. Adur sagt uñ þad var, i Spœdooms Sognum sonum; sœa var Vegferdar-Monnum, gefiñ til Greftrunar.

Siœa hier, hvad illann Enda, Otrygd og Svikinn fœa; Judasar Lijkar lenda, Leiks Broodur sijnum hiœa: Andskotinn Illsku flœr, enn hefur Snoru snwna, snogglega þeim tilbwna, sem fara med Fals og Dœr.

Otrw sinn eiginn Herra œtijd uñ Hœlsinn sloo,

eing-

einginn fieck af þvi verra, enn sæa meinlausum bioo, Forrædi, Fals og Viel; Judas þvi Heinging hendti, hann fölskum til sijn bendti; Eins og Achitophel.

Fe-Gyrndinn Judam felldi; Fyrst var hanns Adtekt sw., Guds Son Gydingum seldi, gleymdi þvi Æru og Trw, so til um sijdir geck, kastadi keyptum Audi, þa kvaldi Sorg og Daudi, Huggun alls eingva feck.

Undir-Root allra Lasta, Agyrndinn kollud er, Froomleika fræa sier kasta, Fiarpungs-Menn Agiarner, sem freklega elska Fed, Audi med Okri safna, andlegri Blessan hafna, enn seria Saul i Ved.

Annadhvort er i Vonum, Audurinn, fagur nu, hafnar þier, ellegar honum, hryggur burtkastar þu, þa Daudinn þreyngir ad, Agyrndinn Otæpt svelgir, af þvi Saalina velgir, i kolldum Kvala-Stad.

Falsi og Fie-Gyrnd ræangri, forda þier, Sæl mijn blijd, so mætir ei Ogn nie Angri, þar adfer Daudans Tijd, vird lijtils Veralldar-Ploog; Hvor sar sier lynda lætur, þad lenar Drottinn mætur, sea hefur alls Nægta noog.

Opt JEsus audur hafdi, Aminning Judas giordt, Hreckvijsinn Hiartad vafdi, hann hiellt þad einkis verdt, nu kom þar einnig ad, Tilsogn hatadi hreina, Huggun feck þvi ei neina: varastu Vijti þad.

Enn hvad framleiddi hann illa, audur Lijferni sitt, þessi þo var hanns Villa, verri enn allt annad

hitt

hitt, ad hann Orvænting med, Saal og Lijf setti i Vanda. Synd a moot Heilogum Anda, helld eg hier hafi skied.

I Drottni ef vilt þu deya, Drottni þa lifdu hier, til ills laat ei þig teigia, Ord Guds sie kiærast þier, sæll er sa so vid bijst, enn ef þig Ofall hendir, apturi Tijma vendir, undanndrag Idran sijst.

Brot þijn skallt bliwgur jarta, enn bid þo Gud um Naad; Af Hiarta hryggur graata, enn heilnæm þyggia Naad: Umfram allt þeynktu þo: Son Guds bar þijnar Syndir, og, so þu Myskun findir, Saklaus fyrir sekann doo.

Drottinn, laat mig ei dyliast, diarflega a Syndir vid, þo hier um Stund meigi hyliast; HErra trwr, þess eg bid: Nær Heimi fer eg fraa, Orvænting ei mier grandi, Ord þitt og Sannleiks Andi, Hiarta mitt huggi þa!

17. Psalmur.

Um Leyr-Kera-Smids Akurin.

Ton, Fadir a Himna Hæd, etc.

SO sem fyrr sagt er fraa, Silfur-Peninga þau, hvorier Loks Judas hrelldu, Hofud-Prestarnir sellidu.

Og keyptu ein til Sans, Akur Pott-Makarans, þar mat fullt Frelsi hafa, framandi Men ad grafa.

Þar finnst ein Pijding fijn, þess giættu, Saala mijn:

mijn: Af Guds æsettu Raadi, um̃ þad Zacharias spaadi.

Likist Leyr-Kera Smid, Lijknsamur Drottinn vid, sem fyrr Esaias sagdi, og siælfur þad riett vtlagdi.

Af Leyr med Lijfsins Kraft, liet hann Mann-Kynid skapt: Hrein Kier til Heidurs setur, hin oñur læ̃ra metur.

DRottinn einn Akur æ, er honum falur saa, minnstu hann Myskun heitir, nædd um Lijd Huggun veitir.

JEsus einn er saa Mann, sem Akurinn keypti þann, enn hanns Blood-Dropar blijdir, Borgunar Gialldid þijdir.

Framandi Foolkid þad, sem feck ei neinn Hvijldar Stad, erum vier Sorgum setnir, af Syndugu Edli getnir.

Jusstunnar Edlid vort, wilenda hefur giort, oss fræa eilijfri Gledi, i Adams Falli þad skiedi.

Saalinn i Utlegd er, æ medann dvelst hun hier, i Holdsins Hreisi naumu, halldiñ Fangelsi naumu.

Daudinn med dapri Swt, dregur um̃ sijdir wt, hann, þa Hreisid brotnar, Holdid i Jordu rotnar.

Eins og wtkastad Hræ (ef eg riett skynlad sæ), Hiælparlaus Saal maa heita, Hvijldar kann sier ei leita.

Hættu og Hormung þa, Herrann minn JEsus saa, Dnd vora af Ast og Milldi, wr Utlegd kaupa villdi.

Fads

Fadirinn falt þad liet, Fridar-Stad Sælum hiet, ef Sonurinn Gialld þad greiddi, sem Guds Riettlætid beiddi.

Opnadi Sioodinn sinn, Sonur Guds JEsus minn, Hwdstrijktur, kvalinn, krijndur, að Krossi til Dauda pijndur.

Blood-Dropar dundu þar, dijrasta Gialld þad var; Keyptann Akur þvi eigum, Ohræddir deya meigum.

Hier þegar verdur Holld, hulid i Jardar Molld, Sælinn Hrygdarlaust hvijlir, henni Guds Myskun skijlir.

Eñþu skallt ad því gæa, Akursins Grefstran þa, augnver utann þeir feingu, i Jerusalem gengu.

Christninn Guds hier uñ Heim, heitir Jerusalem; J hana innkomast hlijtur, hvor sem Myskunar nijtur.

J henni hvor einn sæa er, að JEsum trwir hier, skijrdur og alla Vega, Jdran giorir Daglega.

Okvijdinn er eg nu, af því eg hef þa Trw, Myskun Guds Sælu mijna, mun taka i Voktun sijna.

Hvorniñ sem Holldid fer, hier þegar Lijfid þver, JEsus, i Uñsioon þinni, Ohætt er Sælu minni.

Eg lofa Lausnarinn þig, sem leystir wr Utlegd mig, Hvijld næ eg Nadar spakri, nu i Myskunar Akri.

Þu gafst mier Akurinn þinn, hier ges eg aptur minn; Ast þijna að eg rijka, eigdu mitt Hiartad lijka.

Eg

Eg gef og allann þier, æ medann toori eg hier,
Avoxtinn Þiu minnar, i Akri Christni þinnar.

Eins bid eg aumur Þræll, ad unnir þu, JEsus sæll, lidnum Lijkama mijnum, Legstad i Akri þijnum.

Hveiti-Korn þeckta þitt, þa upprijs Holldid mitt, i Biudini Barna þinna, Blessan lattu mig finna!

18. Psalmr.

Uñ Aklogun Gydingaña fyrir Pilato.

Ton, Salir eru þeim sialfur Gud, etc.

Arla sem glogt eg greina vañ, med Guds Son bundiñ fara, Prestarner, so ad pijndist hañ, til Pilatum Landsdoomara, i Þijng-Hws tũ, þad sama Stũ, sagt er þo eingiñ kiæmt, so ecki meir, saurgudust þeir. Sia hier Hræsninnar Dæmi.

Inngaang uñ Hws-Dyr Heidingians, hielldu þeir Synd bannada, enn saurgast a Bloodi saklauss Manns, syndist þeim aungvann skada Heims Bornum hier, Ovyrding er, aunstoddum Hialp ad veita; Guds Ords Forakt, Agyrnd og Prakt, enginn Misgiord skal heita.

Pilatus sem þad formerkt feck, fyrst ei þetin Metnad sætti, enn Dvalar sialfur vt þvi geck, Embættis Skylldu giætti,

Sakargypt þa, vill fulla fœa, framűborna af þeirra Muñi, Dœr-Yrdiñ flioot, Dr-aubſeini moot, Doomartiñ ſiña kuñi.

Lœt þier ei vera Afmaun ad, ef þu villt froomur heita, af Pilato liooſt ad lœra þad, ſem Loflegt er eptir ad breita, Rœnglœtid hanns, þeſs heidna Manns, hallt þier Mijnkun tvofallda; Þeim midur fer, enn honum hier, hvor vill þann Chriſtinn hallda?

Alitid ſtoort og Hefdar Hœtt, hrœdaſt ſkylldir þu ecki, Sannleikans giœta œtijd œtt, eingiñ Kiaſſ-Mœl þig blecki. Œru-Gyrnd lioot, Hofmood-ug Hoot, hœfir ſijſt Yfir-Monnum, Dramblœt-um þar, þu gef Anſvar, þo byggt a Rokum ſonum.

Olldungar Juda allra fyrſt, uppbœr-ru Sok Þrefallda: Foolkinu þeſsi fr œ-ſntijr vijſt, fyrirbijdur ad giallda, Keyſar-ans Skatt, þad ſegium vier ſatt; Siœlf-ur vill Kongur heita; Og Chriſtur ſa, ſem koma œ, Kvittun og Frid ad veita.

Hier koma fraṁ þau riettu Rok, Rœdu og Þœnka minna! Þier, JEſu, gefinn var þrefolld Sok, þad kann eg gloggt ad finna; Þrefalldleg Sekt mig þiœdi frekt, þar uṁ eg klagaſt mœtti; Þrefallda Stygd og þwnga Lygd, þu leidſt med ſogdum Hœtti.

Fraſnwid Gudi allt mitt er, Edlid og Lijf fœ-neyta, odrum þvi gef eg opt af mier, ill Dœmi ſo

ad

ad breyta; Enn hier ca moot, med Elsku-Hoot, oll Guds Born riett þvi trwa, frca Bolvan, Deyd, Diofli og Neyd, Drottinn ried Lijdnum snwa.

Gudi catti eg ad greida frij, Giallð, Hlijdni og Packar-Skylldur, rcanglega hef eg halldid þvi, hondlad sem Prœll ogylldur; Audsveipninn þijn, fyrir ollum skijn, Astsemdar HErrann kiœre; Þu baudst: Gefed (gafst sicalfur med), hvad Guds og Keysarans vœri.

Samlega hef eg hrokad mier, hœrra enn vera skylldi, Bod og Skipun mijns Herra hier, halldid i minnsta Gylldi, Kongdoom i Heim, og Heidri þeim, hafnadir þu og flijdir: Hœtigninn þijn, ca Himnum skijn, hun mun byrtast um sidir.

Nœgdur varstu fyrir rcanga Sok, Niettlœti JEsu milldi, uppa þad oll mijn Illsku-Rok, afplœnud verda skylldi; Aklogun sw, sem þoldir þu, þess bid eg Herrann froomi, sie mitt Forsvar, þa finnst eg þar, fyrir þeim straunga Doomi.

19. Psalmur.

Jcatning Christi fyrir Pilato.

Lon, Mitt Hiarta hvar til hriggist þu, etc.

Gydingar hofdu af Hatri fyrst, hardlega klagad JEsum Christ, sem audur sagt er frca, Lands-Doomarinn giordi ad gca, gloggt hvad þijddi Framburdur sa.

Aklogun fyrsta Andleg var, um þad Pilatus

sinnti ei par, annur uñ Skylldu-Skatt; Hann visi vel þeir sogdu ei satt, soddann Mælum þeyandi hratt.

Enn sem þeir nefndu Konginn Christ, kom honum þa til Hugar fyrst, hvad audur heyrdi og nam, af Judum mællt uñ Messiam, ef mætti skie þad kiæme nu frañ.

Pilati Sinni i sumum finnst, sem uñ Guds Dijrkun huxa minnst, Hofdingium Hræsna tijtt, Undirsæta Frelsid frijtt, Fiar-Ploogs giarnir rækia nu litt.

Hyrdstiooriñ spurdi Herrañ þa: Hvort hañ sie Juda Kongur sæll? Eñ JEsus aptur tier: Talar þu so af sialfum þier, eda sogdu adrir þvilijkt af mier?

Þa vard Pilati Þelid kallt, þig hatar, sagdi hañ, Foolkid allt, hvad illt hefur þu giort? Aptur Jesus ansar bert: Er þad nærsta Þeinkingar verdt.

Mitt Rijki er ecki hiedañ af Heim, hardt mundi añars mooti þeim, strijda miñ Maktar-Her, sem nu mig selldu i Naudir þier, so nædu ecki Gydingar mier.

Pilatus aptur ansa vañ: Ertu þo Kongur? Sagdi hañ. Jattadi JEsus þvi: Hijngad barst eg Heimiñ i, ad þerma skylda eg Sañleikañ frij.

Hver

Hvor af Saũleiknum siælfur er, saa mijna Roddu heyrir hier: Hædnis-Svor hiñ til faũ, hvad er Saũleikur sagdt hũ? So geck burt med Urskurdiñ paũ.

Hier mættu, Sæl mijn, heyra fyrst, Herraũ JEsus er Kongur vijst, þo ecki ad Heimsins Hætt; Soddann vel þu athuga ætt, þad eykur Gledi Hiartanu þrætt.

Kongs-Tign þijn, JEsus, eilijf er, allir þiggia sijn Vøld af þier, Høfdingiar hier umm Heim; Þu lenar, gefur, lænar þeim, Londinn, Rijki, Metorð og Seim.

Fyrir þinn Krapt og Frelsis Hønd, forsvara Kongar Rijki og Lønd, sem er þeim undirlagt; enn mooti Diofli og Daudans Magt, dugir enginn Høfdingia Pragt.

Þu hefur sigrad Synd og Deyd, siælfann Diofsul og Vijtis Neyd, hædir eitt herlegt Strijd, allann so þinn leystir Lijd. Lof sie þier umm eilijfa Tijd.

Andlegt þitt Rijki og eilijft er, Ord Sannleiks því riett stioornar hier, þinn Velldis Vøndur sær, Ovini slær mier alla fræ; I þeim Krapti sigra eg þa.

Enn fyrst þitt Rijki andlegt var, umm þad Heimurinn sinti ei par, hann fann ei Høfmood siñ, hiar þier, JEsu HErra minn, hatadi allann Goodvilia þinn.

Undrast þvi, Sæl mijn, ecki þarft, þo Adkast Veralldar lijdir margt; Þar umm þier þeinkia ber:

Ertu nu i Utlegd hier, annars Heims þitt Fodur-Land er.

Sannleika Kongsins Sannleiks Raust, sa þarf ad elska Hræsnislaust, sem er hanns Undir-Mann, þvi Slægd og Lygi hatar hann, hreinhiortudum Myskunar ann.

Ef þu, Saal mijn, i Gudi glodd, gyrnist ad heyra Kongsins Rodd, giættu þa giorla hier, hvad boda DRottins Þioonar þier, þeirra Kienning Raustinn hanns er.

Ransaka, Saal mijn, Ord þad ort, ad verdur spurt: Hvad hefur þu giort? Þa HErrann helldur Doom. Hiælpar eingum Hræsniñ toom; hrein sie Trw i Verkunum froom.

Enn sokum þess þu ei saklaus ert, siælfur spyr þig, hvad hefur þu giort; uñ hvorn uñlidiñ Dag, Ydran gior og graat þinn Hag, Guds Son bid þad færa i Lag.

Allt hef eg, JEsu, illa giort, allt þad ad bæta þu kominn ert, uñ allt þvi eg kvittur er, allt mitt Lijf skal þioona þier, þar til bid eg hiælpa þu mier!

20. Psalmur.

Auñur Aklogun Gydinga fyrir Pilato.

Ton, Ó-viñañleg Borg er vor Gud, etc.

PIlatus hafdi proofad nu, Pijslar Sok JEsu gefna, klien virdtist honum Kongs Tign sw, þa Christur Sannleik ried nefna, Heims Sannleik heid-

heidra lietst, hæddi Guds Sannleik mest, Sañind-inn elska ber, Ord DRottins lætt tu þier, kiæraſt þo allra Efna.

Jafnoodt þa gaanga Jarliñ ried, til Juda wt ad Bragdi: eingva Sok þessum Mañi med, mæa eg finna, hañ sagdt: Gydingar helldur hardt, HErrañ klogudu uñ margt, med VEdi, Ogn og Dramb, eins rietts sem meinlaust Lamb; Lausnarliñ lifur þagdi.

Hañ hefur uppæst Lijdiñ Lands, leingi milsg vijda klendi, fræa Galilæa og so til sañs, uñ sijdir allt hijngad vendi. Pilatus hugdi hier, hrinda þeim Vanda af sier, Herodes hafdi þvi, Hyrdstiooru þeim Parti i, til hañs þvi HErrann sendi.

Fyrir mig JEsu þoldir þu, Piæning og beyska Pijnu, Hiartad gledst þvi eg heyri nu, hroosad Sakleysi þijnu; Syndinn læa saart æ mier, Sok fañst einginn hiæa þier, so er Sakleysi þitt, sannlega ordid mitt, vid Mælefni tookstu mijnu.

Logmæl DRottins þa Hefndum hardt, hootar mier eptir Vonum, aptur minn JEsus ansar snart: einginn Sok finnst med honum; Sakleysi mitt til sanns, segi eg nu Ordid hanns, einginn Aklogun fliodt, orka skal neitt æ moot, mijnum Pollyndis Pioonum.

Onytiu Hial og Mælginn mijn, mier til Falls koma ætti; enn, JEsu, bleſsud Þoginn þijn, þad allt fyrir mig bætti, Skyllda mijn aptur er, eptur ad breyta þier, þeigiandi i þijdri Trw, þola, nær lijd eg nu; Þerf væri þeſs eg giætti.

Pilatus meinti Mannvits Slægd, mundi Obrygdul standa, koma vill þvi med Kræfsku-Nægd, Kong Herode i Vanda. Kunna þa Adferd eñ, allmargir Veralldar Menn. Bid Gud, og giæt þijn vel, giarn er Heimur og Viel, gealausum Svikinn granda.

Kross-Gaungann, JEsu, þeſsi þijn, har fyrir eſlaust skiedi, so hvijlaſt mætti Saalinn mijn, sætt i eilijfri Gledi. Embættis Omak læangt, opt þo mier finniſt strangt, til Lofs og Þocknunar þier, þad vil eg giarnann hier, lijda med liwfu Giedi.

21. Psalmur.

Um Herodis Forvitni og hvijta Klædi.

Ton, JEsu Christe dig kalla eg a; etc.

Þegar Herodes HEvrañ sa, hañ vard miog gladur nærsta, af honnum heyrt hafdi, og helſt vill fa, hañs Asyndkijta glæsta: Forvitiñ morgu fretti ad, Fijſsi Hollensins Kapp a lagdi, med biſtu Bragdi, JEsus took ecki undir þad, vid ellum Spurningum þagdi.

Marg-

Margir finnast enn hier um̃ Heim, Herodis Lijkar riettir, Guds Ord er Skiemt og Gaman þeim, sem Glens edur nijar Friettir, Forvitniñ Holldsins hnijsir þratt, i HErrans Leyndardooma, med Fijsn ei frooma, aumri Skinsemi ætla of-hatt, alldrei til Skilnings koma.

Mannvits Diwp sindni og Menta Glis, margir þa vilia reina, ad Ordi DRottins þeir giora Gis, Gaman loflegt þad meina; Varastu, Sal mijn, Vijtann reind, vird þu i hærsta Gilldi, þa miklu Milldi, alvarlega med goodri Greind, Gud vid þig tala villdi.

Gud giorir ecki ad Gamni sier, Glæpa-Monnum ad hoota, Kalls-Mælgi honum og einginn er; ad þu melgir Myskun hlioota; Audmiuklega med allri Gat, attu um̃ slijkt ad ræda, og fleiri fræda, enn af þier heyrast alldrei lat, Ord DRottinns skulir þu hæda.

Heyri eg um̃ þig, minn HErra rædt, i Hiælprædis Ordi þijnu, allt synist mier nu bwid og bætt, Bolid i Hiarta mijnu, i Sacramentinu sie eg þig, sosem i Lijking skiærri, med Nad mier nærri. O hvad gledur sw Asynd mig! einginn finnst Huggun stærri.

Herodis Fijsn var Holldleg sw, han ried Forvitne giña, eñ mijn Sala af Ast og Trw, andvarpar þig ad fiña, Lossamleg er sw Lucku-Stund, þa lijt eg þig HErrañ þijde, i þiñe Prijdi, gef mier loksins þañ Fagnadar Fund, þo fyrst um Siñ hier bijde.

Pad kieñir HErrans Þogniñ froom, þar nærst
i annann Manta, hann vill ei sijnum Helgidoom,
fyrir Hunda kasta læta: DRottinn forsmæir
drambsamt Gied, diarflega margs þo freysti, og
frekt sier treysti, Hugstolltum nidur hrinda ried,
hoogværa Sæl vid reysti.

Herodes og hañs Hof-Foolk lijtt, uñ
HErrañ akta villdi, færdi hañ i ettt Fat-
id hvitt, Forsmaan þad helta skyllde, til
Pilatum sijdañ sendur var; So komst i
Fridar-Stilli, sæa Offiñ illi, drambsom
Dfundiñ æadur bar, Ovinskap þeirra æ
milli.

Hvijtt Klædid gisrdi Hæadung þier, HErrann
minn JEsus sæti, Dijrdar Skrwda so skeinktir
mier, skynandi Guds Riettlæti; Sakleysis Merk-
id þetta þitt, þijns Fodurs Giædskann hreina, þa
þeckte alleina; Hañ sier og proofar Hiartad mitt,
hvad sem Illgiarnir meina.

Heilagra Sæalna Hoopur skiær, a Himnum
med Skickun frijda, til Heidurs þier, Jesu HEr-
ra kiær, hvijtum Klædum sig skrijda; Eins hier æ
Jordu upp fræa þvi, eflaust i Minning slijka, med
Roksemd rijka, byrtust Snioo-hvijtum Bwning i,
blessader Englar lijka.

Veittu, JEsu, þa Myskun mier, Meinleysis
skrijddur Klædi, þiooni eg Tællaust med Trygdum
þier, i Trw, Von og Polinnmædi; Riettlætis

Skrw-

Skrwda Skartid þitt, skijni aa Saalu minni, þo Lijf hier linni, eins lattu Holldid eirninn mitt, asklædast Priootsku sinni.

Forlijkast gisrdu Fiandmenn tveir, þa foorstu þar, JEsu, milli; Eg veit mier gafstu miklu meir, Myskun og Fridar-Stilli, hiaa Gudi Fodur so til Sanns, siest enginn Reidi leingur, nie Stygdar-Streingur, daglega milli mijn og hanns, miñ trwr Frelsari geingur.

Hvar sem Ofridur hreyfir fier, af Holldsins Veikleik braudum, milli Christinna Manna hier, mooti Guds Vilia og Raadum, gaeckt þar, JEsu, milli mest, med þijnum Fridar Anda, og varna Vanda, hiaalpa þu so vier huxum best, i hreinum Kiærleik ad standa.

22. Psalmur.

Uñ Krossfestingar Hroop yfir Christo.

Ton, Fadir vor sem aa Himnum ert, etc.

ÞRaa Herode þa Christur kom, kallar Pilatus sutsllum Room, Gydinga Lijd og lioos gaf Rek, Lausnariñ hefdi eingva Sok, sampyckur vært og sier til þess, staalfur Kongurtñ Herodes.

Samnlega DRottinn Sakleysid, sier, elskar bædi og styrkir med, Hiarta og Muñur hvers eins Manns, hlijtur ad þioona Vilia hans, Maalefnid

gott

gott fær goodann Room. Giæt þess, mijn Sæl, og vertu froom.

Sidur Gydinga sæa var þa, Saka-Mañ eirn þetr skylldu fæa, uñ Pæska Tijnañ fræa Pijslum frij, Pilatus æatti ad giegna þvi: I Frelsis Minning wr Ægypto, alldrei baud DRottinn soddann þo.

Siæa til, mijn Sæl, ad Sidvaninn, sijst meigi villa Huga þinn, fordastu honum ad fylgia hier, framar enn Guds Ord leifir þier; Good Meining eingva giorir Stod, gyllda skal meira DRottinns Bod.

Pilatus Judum sagdi so, siæid nu gloggt uñ Kosti tvo, eg bijd hier JEsum ydur fraũ, eda Mordingiañ Barrabam. Hann meinti ad yrdi hellst med þvi, HErrann fræa Dauda giefinn frij.

Þu fær nu gloggt af þessu sied, þar sem DRottinn er ecki med, i Verki, Aformi og Vilia Manns, verda til einkis Raadinn hanns: Siervitska Holldsins svikul er, so sem Pilatum skiedi hier.

Yfir-Meñernir allra fyrst, Oskudu ad DRottiñ krossfestist, Almwgañ so i añañ Stad, eggludu mest ad bidia uñ þad, Barrabas Utlausn skylldi skie, skiliñ JEsus fræa Lijfi sie.

Vergallar Dæminn varast skallt, vogadu ecki

ad

ad giora þad allt, sem Hofdingiarnir nu hafast ad, þo Heimurin̄ kalli loflegt þad; Ef blindur leidir blindan̄ hier, baedum þeim hætt vid Fallier.

Hver þig eggiar ad Illverk braud, alldrei gacktu med þeim i Raad, vin̄ þu þad ei fyrir Metord Nafns, ad missa Guds Naad og Vinskap hanns; Hverugur añars bætir Vol, þo baedir ratt i Straff og Kvol.

Yfir-Mennunum er þvi vandt, Undirsatarnir hnijsa grant, eptir þvi sem fyrir Augunn ber, audnæmast þo hid Vonda er; Hvad Hofdingiarnir hafast ad, hinir ætla sier leifist þad.

Ill Eptirdæmi ad alla Grein, eru samlijkt vid Mylnu-Stein: Vilier þu vera af Fairi friadls, festu han̄ alldrei þier vid Hals; I Guds Otta frad þier Glæpum hrind, good vertu odrum Fyrirmynd.

Hws-Frw Pilati holl gaf Raad, hefdi hann betur ad þvi gaed: Goodar Kvinur þess giæti mest, giarnann astundi Dæminn best: Abigael fær Æru og Sæmd, illa Jessabel verdur ræmd.

Set eg þad nu i Sinni mier, sæti JEsu, ad giæta ad þier, allir hroopudu allt um̄ krijng, yfir þig Dauda og Krossfesting; Sem Lamb Meinlausast þagdir þu, þar af stendur mier Huggun trw!

Logmaalsins Bolvan bitur og sterk, Banvænn Diofull og oll mijn Verk, þo hroopa vilie nu hvor fyrir sig, Hefnd og Fordæming yfir mig; Nijt eg, minn JEsu, þijn i þvi, fra þeirra Klogun verd eg frij.

Afell-

Asellis Doomsins Ogna Hroop, ytstu Myrkranna Vein og Op, alldrei mun koma ad Eyrum mijn, Eyruñ blessud fyrst heyrdu þijn, Kall og Hæreysti krijngum sig; fræa Kvol og Angist þad frelsar mig.

Hroopar nu yfir mier Himin og Jord, Helgun, Frid, Nad og Sættargiord, hvort helldr eg geng ut eda inn, i þijnu Nafni, JEsu minn, Bænar-Hroop mitt i hreinni Trw, Himneskum Gudi þocknast nu.

Enn þier til Heidurs allann Tijd, Englar Drottinns og Christninn frid, hroopar nu bædi a Himni og Jord, Hosanna, Lof og Packargiord, Amen segier og uppa þad, Önd mijn gladvær i hverium Stad.

23. Psalmur.

Uñ Christi Hvodstrijking.

Lon, Oss laat þiñ Anda styrkia, etc.

PIlatus Herrañ hærsta, Hvodstrijkia lætur þar, naktiñ vid Stoolpañ stærsta, streingdur þa JEsus var, Strijds-Meñ med Svipum hrøktu hañ. Sæl mijn hier sia og skoda, Hvad Sonur Guds fyrir þig vann.

Helgasta Holldid frijda, fræa Hvirfli Jlium ad, Drottni vard sært ad svijda, svall allt af Beinum

þad,

þad, hver hanns Lijkama Limur og Æd, af Sær-
um sundur flakti, sw Hyrting miog var skiæd.

Blessadur Dreyrinn dundi, Drottinns Lijfs-
Ædum wr, sem Regn, þad hradast hrundi, Him-
ins i Diñu Skwr, blæanadi Holld, enn boolgna-
di Und, Sonur Guds sært var kvalinn, Sakla-
us a þeirri Stund.

Eg var sem Fiotrum færdur, Fængelsi þwngu
i, af Önd og Samvitsku særdur, Syndinn mijn
olli því, sw Daudleg Sælar Soottinn hier, uñ
hvoria Æd wt sier dreifdi, eckert fannst heillt a
mier.

Svipann Logmælsins lamdi, Lijf og Sæl hell-
dur frekt, Ottinn Kvalanna kramdi, kominn var
eg i Sekt, Banvænlegt ordid mitt var Mein, Hi-
artad af Hrygdum stundi, hvergi feckst Lækning
nein.

Sæstu þa JEsu sæli, Sær mijn Obærilig, til
Lausnar þijnum Præli, því lietstu binda þig, geckst
so undir þa Grimdar Kvol, ad eg kvittadur yrdi,
vid Eilifst Hrygdar Bol.

Siwkdoom minn siælfur barstu, so vard eg heil
med því, Hormungum hladinn varstu, frær Hrig-
dum er eg nu frij, Hegning þu feckst so hefdi eg Frid,
Beniar þijnar mier bættu, Boot sw þar atti vid.

Hiartad vill Hrædslañ krenkia, med hordum
Sorgar-Stiing, þegar eg giori ad þenkia, uñ þij-
na Hwdstrijking; Avi! Eg gaf þar Efni til, þu eiñ
galdst Priootsku minnar, þess nu eg ydrast vil.

Þvt

Því fell eg nu til Foota, Frelsarinn JEsu þier, lattu mig Nafns þijns nioota, Nad og Vægd syn þu mier; Eg skal med Hlijdni heidra þig, nu og uñ Eilijfd alla, þa huggar þu Herra mig.

Gledstu, mijn Sael; Þig græddi, Guds Sonar Heilagt Blood, þo Synd og Sorgiñ mæddi, siæa hier er Lækning good; Nad fyrir Reidi nu er vijs, Brot Prælsins Herrann bætti, bar því sijns Fodurs Hrijs.

Skoda þu Skylldu þijna skijrlega Sael mijn nu; Sonurinn sig liet pijna, so læknud yrdir þu: Heilbrygd þioona þu honum riett, med Trw, Hollustu og Hlijdni, haf Gaat a þinni Stiett.

Þocknist honum ad þiaka, þitt Hollð Órkumslum med, þijdlega því skallt taka, Þolinmoodt Hiarta-Gied, aasier Drottinn og elskar betst; Lausnara ad lijkiast þijnum, Lof er þier allra mest.

Eckert maa sooma sijdur, sijkaatur Prællinn er, þa Herrann Harmkvæli lijdur; haf slijkt i Minni þier! Hrygdar Mynd hanns er Heidur þinn; Laat mig þad læra og hallda, liwfasti JEsu minn.

24. Psalmur.

Uñ Purpurañ og Þyrni-Coronuna.

Ton, Til þijn Heilagi Herra Gud, etc.

Jlluirkiar JEsum eptir þad, iñ i Þijng Hwsid leiddu, aaklædu fyrst, og Hioott þaungad, Foolkid allt koma beiddu;

Pur-

Purpura-Klædis forna Flijk, (fæst mætti valla Hædung slijk) yfir hañs Beinar breiddu.

Helgunar Klædid hafdi eg mist, hlaut því nakin ad standa, Adam olli því allra fyrst, Arf liet mier þann til Handa; Syndaña Flijk eg færdist i, Forsmæan og Mijnkun hlautst af því, med hvorskins Hæska og Vanda.

Burttook JEsus þa Blygdun hier, berann því liet sig pijna, Riettlætis Klædnad keypti mier, kañ sa fagurt ad skijna; Athvarf mitt jafnann er til Sanns, undir Purpura-Kæpu hanns, þar hyl eg Misgiord mijna.

Pyrni-Coronu þwngri þeir, preyngdu ad Herrans Enni, Bæl-Elldi heitum brendu meir, Broddar svijdandi i hemi, Augunn hanns bædi og Andlit med, allt af Blodinu fyllast ried, sliket trui eg Kvala kienni.

Fyrir Ohlijdni Adams var, oll Jordinn lijst i Banni, Avext því slijkann af sier bar, Ord Gudz trui eg þad sanni: þessum Bolvunar Pyrni-Krans, preyngt var ad Hofdi Lausnarans, til Huggunar hrelldum Manni.

Enn JEsu Hlijdni aptur hier, allri Jord Blessan færir, heilnæmann Avext hun því ber, hvoria Skepnu vel nærir. Fyrir Giædskunnar Giorning þann, gofgi, lofi og prijsi hann, hvad sig um Heiminn hrærir.

Bolvan mier yfir Hofdi heck, hootud i Logmals

Brædi, enn JEsus hana undirgeck, so aptur eg Blessan nædi. Gud minn Coronu gaf mier par, Giætsku og Dijrdar eilijfrar, hier og a Himnum bædi.

Reyr-Staf honum i Hond med Spie, Hyrdstiooranns Prælar fengu, heilsudu Kongi og krupu a Knie, Kalls-Ord a Vijxl þa gengu, Netrunn hrocktu uñ Hofud hañs, hræktu i Andlit Lausnaranns, med Kvala Kappi straungu.

Þa þu gengur i Guds Hws inn, glæt þess vel, Sæl mijn frooma, hæd þu þar ecki Herra þinn, med Hegdun Lijkamans tooma; Beigdu Holdsins og Hiartans Knie, heit Bæn þijn Astar Kvedia sie, Hræsninn mun sijst þier sooma.

Sialfs mijns Verdskulldan sie eg hier, soddann atti eg ad lijda, uñ Eilijfd, þa sem alldrei þver, med Ogn og særum Kvijda, hefdi mier ecki Hormung þijn, hialpad, JEsu, fra þeirri Pijn; Blessad sie Nafn þitt blijda!

Öll þijn Læging er Upphefd mijn, Astkæri JEsu milldi, Heidur er mier ad Hædung þijn, hvar sem mier nidra villdi, Hogginn, sem leidstu, hressa mig, a Himnum verd eg nu fyrir þig, metinn i mesta Gilldi.

Medann Lijfs-Æd er i mier heit, eg skal þig, Drottinn, prijsa; Af Hiartans Grunni i hvarium Reit, Heidur þijns Nafns auglijsa: Feginn vil eg

i Hel-

Heimi hier, hlijda og filgia i ollu þier. Lat mier þijna Lidsemd vijsa!

25. Psalmur.

Um Utleidslu Christi ur Þijng-Hwsinu.

Ton, Konung David sem kendi, etc.

LAnds-Doomarin þa leiddi, Lausnaran wt med sier, Gydingum Ansvor greiddi, glogglega og so tter: Þier siæid beinan hier! Sannlega vdur eg segi, Sok finst med honum engi, sw Dauda-Dooms verd er.

Þa geck JEsus wt þannin, Þyrni og Purpura bar, sagdi: Siæid, hier Mannin! stæalfur Doomarin þar; Gydingar gæfu Svar: Burt med han, so þeir segia, sa skal æ Krossi deya; Osk þeirra ein sw var.

Ord og Affokun gylldti, einglin i þessum Stad, Heiptin so Hugan fyllti, Hiartad vard forblindad, sijdast þeir sogdu þad: Liooslega Lijfs-Straffs krefdi, Logmæalid, þvi han hefdi, giert sig Guds Syni ad.

Rett Log, sem ritud finnast, ræangfærdu Judar hier, oss ber þar æ ad minnast, ill Dæme forduns vier, Doomurein Rotteins er, hinn þo nied

Heiptum klage, og hreinañ Sañleik aflage; Siæt Valds Meñ ad sier!

Þa eg heyri, minn Herra, hvorsu þu kvaliñ vart, giorvoll vill Gledinn þverra, gallstu mijn nærsta hart, þvi eg braut mikid og margt; Enn þa mier Gudspioll greina, gloggt þitt Sakleysi hreina, Hiartad fær Huggun snart.

Athuga, Sæl mijn ættum, Utgaungu Drottinns hier, so vid riett minnast mættum, hvad Myskun hanns veitti þier; Hyggium ad, hann wt ber, Þyrni-Koronu þietta, þar med Purpuranu lietta, blær og Bloodugur er.

Med Blood-Skulld og Bolvan stræanga, beyskum reyrd Kvala Hnwt, ættum vid greidt ad gæanga, fræa Guds Nad rekinn wt, hrakinn i Heliar-Swt, Iklædd Forsmæanar Flijkum, fræskwfud Drottni rijkum, nakinn og nidurlwt.

O Synd! O Syndinn arga! Hvad illt kemur af þier? O! hvorsu Meinsemd marga, mæa Drottinn lijda hier! Þitt Gialld allt þetta er, blindad Hollð þig ei þeckti, þegar þijn Flærd mig bleckti. JEsus Myskuni mier!

Enn med þvi wt var leiddur, alsærdur Lausnarinn, giordist mier Vegur greiddur, i Guds Nadar Rijki inn, og eilijst Lijf annad Sinn; Blood-Skulld og Bolvan mijna, burt took Guds Sonar Pijna. Dijrd sie þier Drottinn minn!

Utgeing eg ætijd sijdann, i Trausti Frelsarans, undir Bla Himins blijdann, Blessadur visst til

Saus

Sanns, nu fyrir Nafnid hanns: Utborid Lijk mitt lidid, leggst og hvijlist i Fridi, Sæl fer til Sælu Ranns.

Dijrdar Coronu dijra, DRottinn giefur mier þa, Riettlætis Skrwdañ skijra, skal eg og eirniñ fa, Uppriſu-Deginum æa, hædstum Heidri tilreiddur, af heilogum Englum leiddur, i Sælu þeim sialfum hiæa.

So munu Guds Englar segia: Siæid nu þeñañ Mann, hvern allskyns Eymd ried beygia, æadur i Heimſins Rann, opt var þa hrelldur hann; Fyrir Blood Lambſins blijda, bwinn er nu ad ſtrijda, og sælann Sigur vann.

Þa muntu Sæl mijn svara, syngiandi fogrum Toon: Lof sie mijnum Lausnara, Lamb Guds ar hærsta Troon, Sigur gaf ſinum Þioon: Uñ bleſsadar Himna Haller, Honum segium vier aller, Heidur med sætum Soon.

Son Guds ertu med Sanni, Sonur Guds, JEſu minn, Son Guds syndugum Manni, Sonar Arf skeinktur þinn, Son Guds eiñ Eingietinn: Syni Guds syngi gladur, sierhvor lifandi Madur, Heidur i hvort eitt Sinn.

26. Psalmur.

Samtal Pilati vid Christum

I Ton, Hærste Gud Herra millde, etc.

HJer þar um Guds Son heyrde, heidiñ Lands Doomare, hañ spyr (þvi hrædast gisedi) hvadañ vor DRottiñ sie: Eñ JEsus þijdur þagdi (þad og vel makligt var); Pilatus brætt ad Bragdi, bistist og aptur sagdi: Villt þu ei veita Svar?

Mijn er þad, mættu jæta, Magtiñ so tignarlig, Eg mæ vel lausañ læta, lijka krossfesta þig; JEsus svarar og segir: Sijst ættu Valld æ mier, ef þier væri þad eigi, ad ofañ gefid, so meigir, Heidri þeim hallda hier.

Sæ hefur Synd eñ meiri, er selldi mig þier æ Hend; Pilatus hygg eg þad heyri, hañ grundar Mæliñ vend: Giordi strax Grida ad leita. Gæfu Prestarnir Ans: Dægd ef þessum villt veita, vijst mættu ecki heita, klær Vinur Keysaraus.

Heidingiar hallda giordu, Hiæ-Gudir þeirra senn, Born ættu alinn æ Jordu, eins og holldlegir Menn; Hann Ottast hier ef væri, HErrañ Godanna Kyns, hugdi þvi hellst ad bæri, hyggilega fræmfæri, Ransookn Riettdæmisins.

Skwrgod sijn Heidnir hielldu; hafandi j mestu Akt, forgefins Hug sinn hrelldu, hræddir vid þeirra Magt. O! hvorsu framar ætti, einn sierhvor Christinn Mañ, Ottast DRottiñs Almætti, med

Ast

Ast og Blygdunar Hætti, sem Stolltum steypa kañ.
Af stoorri Magt sig ried stæra, stolltur Pilatus hier, riett Mæl til ræangs ad færa, reiknadileifilegt sier; Kann vera margann meigi, Meining sin villa præatt, þo Loginn briooti og beigi, baunad sie þeim þad eigi, fyrst Valld þeir hafa hætt.
Gud er sæa Volldinn gefur, giæti þess ædri Stiett, sitt Leni hvor eiñ hefur, hier af DRottni tilsett; Hañ liet þig Heidur hlioota, heidrast þvi af hier vill, Virdingar vel mætt nioota, enn varast Drambseini lioota, Roog og Ræanglindinn ill.
Yfirvalld eiñ Gud sendi, Undir-Menn giæti þar ad, Sverd DRottiñs hefur i Hendi, heidra skulum vier þad; Hlijdugir Fridi halda, Hlijfd og Forsvari næa, Þverlyndis Þriootskann kallda, þunglegri Hefndar-Giallda, ad vijsu sier vænta mæa.
Eins sem hver einn misbrijtur, eptir þvi straffast hann, hardari Hefndir hlijtur, hinn sæa meira tilvann: Þeim mun ei Plægann þverra, sem þriootskastr i Synda Root, sæa Þioon æa Von hiñs verra, sem Vilia þeckir sijns HErra, þo gierir þvert æa moot.
Vardveiti Vallds-Menn alla, vor Gud i siñi Stiett, so varist i Vondsku ad falla, vel stundi Leg og Riett, hinir i Hlijdni standi, hvor so sem skylduugt er, hrein Trw og helgur Vandi, halldist i voru Landi, Amen, þess Oskum vier.

27. Psalmur.

Pilati Samtal vid Gydinga ar Doom-Stoolnum.

Ton, Skaparin Skiarna HErra hreinn, etc.

PIlatus heyrdi hootad var, honum Keysaranns Reidi par, vtleiddi JEsum adad Stu, uppsetst pegar ar Doom-Stolinn.

Gydingum sijdan sagdi hier: Siaid, par ydar Kongur er. Peir bardu: Tak peinan burt frar oss, braudlega laat hann deya ar Kross.

Skal eg krossfesta Kong ydvarn? Kallar Pilatus Hædnis giarn. Eingvann Kong, segia peir aptur hier, utan Keysarann hofum vier.

Gudspialls Historian hermir frar, heitir sar Stadur Gabbatha; Hafa Steinn-Stræti blijdir pad. Par maattu, Sal mijn giæta ad.

Vei peim Doomara er veit og sier, vijst hvad uin Mælid riettast er, vinur pad po fyrir Vinskap Manns, ad vijkia af Gotu Sannleikans.

Pilatus Keysarans hræddist Heypt, ef honum yrdi wr Volldum steypt; Pæta sem hellst nu varast vann, vard po ad koma yfir hann.

O vei! peim sem ad Oriett Log, umgangast og

pau

þau tijdka miog, Sannleiknum meta sitt Gagn meir, Svijvirding DRottni giora þeir.

Huga snij eg og Mæli mijn, minn goodi JEsu, enn til þijn; Pilatus Kong þig kallar hier, Krossfesting Judar Oska þier.

Vijst ertu, JEsu, Kongur klær, Kongur Dijrdar um eilif Ar, Kongur Englanna, Kongur vor, Kongur Almættis Tignar-stoor.

Þo stoodstu bundinn þar fyrir Doom, þo leidstu Hroop og Kvala Room, assegia giordu allir þig, undrar stoorlega þetta mig.

O JEsu! þad er Jætning mijn, jeg mune um sijdir nioota þijn, þegar þu, Dijrdar DRottin min, Doom-Stool i Skyum setur þinn.

Frelsadur kiem eg þa fyrir þinn Doom, Fagnadar sælan heyri eg Room; I þijnu Nafni Utvalder, wtvalinn kalla mig hiær sier.

Kong minn JEsu eg kalla þig, kalla þu Þræl þinn aptur mig, Herra-Tign aungva ad Heimsins Sid, helld eg þar meiga jafnast vid.

Hæfa Stein-Strætid Heimsins sleipt, hefur mier opt i Vanda steypt, þangad liet JEsus leida sig, so Lijkneñ hans kome yfer mig.

JEsu, þijn Christne kijs þig nu, Kongur heñar einn heiter þu; Stioorn þin heñe so hallde vid, ad himneskum næe Dyrdar Frid.

28. Psalmur.

Um Pilati Handa-Þvott og Doms-

Ton; Nu bid eg Gud þu nædir mig, etc.

PIlatus sæa ad sönu þar, sijn Ræd mættu ei gylda þar, Upphlaup sier hvid hræddist hann, hugdi ad stilla Vanda þañ, fullnægia vilde Fiolksins Boon, fæa skylde JEsus Daudans Tioon; Sañleika eingvum synti meir, so dæmdi allt sem beiddu þeir.

Hendur i Vatni þa nam hvo, þar nærst vid Juda mælti so: Stæalfir um vdur sæai hier, saklaus vid Riettlætt Blood eg er. Allur Almvgiñ uppæa pad, andsvarar greidt i þessum Stad: Hañs Blood (þo nu hañ kvelie Kross) komi yfir Boruiñ vor og oss.

Pilatus hafdi proofad þar; Pijslar-Sok DRottins einginn var, fyrir og eptir eins ried hann, vrskurda JEsum saklausann, þo moot Samvitsku sinni þvert, stæalfur viliandi dæmdi bert. Gud giefi ad Yfirvolldinn vor, varist þau Dæmi Glæpa stoor!

Hvad margur nu i Heiminum, hier fyrir lastar Pilatum, sem þo elskar og ydkar mest, Athæfi hañs og Dæminn vest? Ottinn i Doomi opt fær Sess, Yfir-Herrarnir niota þess; Almvgans Hrosun olli því, illgiarnir Skalkar hlaupa frij.

Abata Von og Vina Hoot, Verkinn dylia þo

sicu

sieu lioot, lijka kiemur sw Fordylld fram, sem forsvarad getur Barrabam; Gefst þa Rauniñ hvad gillda skal, Gull-Tungann sw sem Achan stal: Mæskie og þyggi Mwtur hinn, meir enn Pilatus þetta Sinn.

Eg spyr: Hvad velldur Odygd flest, eykst nær daglega og fiolgar mest? Umsioonarleysi er Orsok hærst, eiginn Gagnsmunir þessu nærst: Myskun sem heitir Skaulka Skiool, skygnist eptir um saunijtt Hool, Ottiñ Logenn soo þvijngar þrætt, þora þau ecki ad lijta hætt.

Fyrir Foolkinu þegar þar, þvodi Pilatus Hendurnar, fyrir Gudi (sier þann giordi Grun) gyllda mundi sw Assokun: Varastu, Madur, Heimsku hanns, hier þo þu villir Sioonir Manns; Almættugs DRottins Augsyn skiær, allt þitt Hiarta ransakad fær.

Villtu þig þvo, þa þvo þu hreint, Þel Hiartans bædi lioost og leynt; Ein Laug er þar til Edla good, Ydrunar Tær og JEsu Blood: Græt þijna Synd, enn set þitt Traust, ea Sonar Guds Pijnu Efalaust; Læt af Illu enn ydka Gott, allann varastu Hræsnis Þvott.

Bloods Hefnd ea sig og Born sijn med, blindadur Lijdur hroopa ried, efdist so þessi Oskinn kolld, enn i Dag bera þeir hennar Gisslld. Athugagiarn og Ordvar siert, einkum þegar þu reidur ert; Formæling illann finnur Stad: Fast meiga Dæmin uppa það.

DRott

DRottinn JEſu sem dæmdur vart, Doomari kiemur þu aptur snart; Dooms-Menn lætttu til Dijrdar þier, Doomana vanda riett sem ber; Þvo þu vor Hiortu og Hendur med; Hrein Trw vard-veiti roosamt Gied; Þitt Blood flecklaust sem floodi a Kross, frelsi þad Borninu vor og oss!

29. Psalmur.

Uñ Barrabas Frelsi.

Ton, Eins og sitt Barn, etc.

SEllde Pilatus saklausann, Son Guds til Krossins Dauda; Upphlaups-Madur, sæa Vijg eitt vañ, þa Frelsi fañ, feck Lijf, eñ inisti Nanda.

J Myrkvastofu sæa bundiñ beid, Barrabas trw eg hañ heiti. Mæa hier finnast ein Merking greid, uñ Mannkyns Neyd, misg skijr ad ollu Leiti.

Barrabas fræa eg Fodurs Nid, flestir Lærdir Menn þijdi; Adam liikist þar eflaust vid, og allt hanns Lid, sem a fiell Daudans Kvijdi.

Upphlaups-Madur hann ordinn var, þa Eplid i Munn sier leiddi, siaalfs Guds Bodordi sinnti ei par, og sijdann þar, sig og allt Mannkyn deiddi.

J Diofuls Fiotrum fastur laa, faangiñ til eilijfs Dauda; Allir hañs Nidiar wt i fræa, med Eymd og Præa, lætttu Von Kvala og Nauda.

Hier

Hier þa JEsu var Helid kallt, af heidnu dæme
Yfirvalldi, feck Adam aptur Frelsid sniallt, og Folk
hanns allt, sem fagnar þvi Lausnar Gialldi.

Nu fyrst eg Adams Nidie er, nær mier geingur
þad Dæmi; Saul mijn', set slijkt fyrir Sioouir þi-
er, og siædu hier, sannferdugt Lærdooms Næmi.

O hvad opt hefeg aumur giort, Uppreisn moot
DRottins Anda! daglega þvi hañs Bodord hert,
so braut eg þvert, mier bar þo i Hlijdni ad standa.

Mun og ecki vid Manndræp frij, mijna Saul
þrætt eg deiddi, ill Dæminn gæfust af mier nij, og
Naudir i, Næungann þar med leiddi.

O-frægur er eg ordinn mest, allar Skepnur þad
sanna, færæadum eckert Forsvar siest, Fængelsid
vest, fyrir þvi hlijt eg kanna.

I Myrkva-Stofu eg bundiñ bijd, Bolvan Log-
mæls mig hrædir, dapurt nælægist Daudans
Strijd, og Doomsins Tijd, Daglega Sorginu
mædir.

Heyri eg nu þann Hiælpar-Room, ad hafir þu
JEsu milldi, fyrir mig lidid Lijflæats Doom; Þijn
Lijkninn froom, lausann mid kaupa villdi.

Sw Heilaga Aflausn, Hrigd og Swt, af Hi-
arta mijnu greidir, Syndanna leysir Hleckia-
Hnwt, og hier nærst wt, wr hordu Fængelsi leidir.

Hvad Dauda Saknæmt sæst æa mier (soddañ
eg Myskun þecki) til Dauda allt var dæmt æa þier,
minn Drottinn hier, Doominum kvijdi eg ecki.

Lijf mitt og Sæl þig lofar nu, leyst frae Daud-

ans

uns Fangelsi, eg lifi eda dey, þad er mijn Trw, Obrygdui siw, i þijnu JEsu Frelsi.

Himneskri Paska-Hatid ca, hef eg nu þess ad bijda, Myrkva-Stofunni frelstur frca, eg fagna þa, i Flocki Utvalldra Lijda.

So er nu Barrabas ordinn frij, Adam og eg hanns Nidie. Hver Christinn Sala Heimi i, vorn Herra þvi, Heidri, Lofi, tilbidie.

30. Psalmur.

Uñ Christi Krossburd.

Ton, Twnga mijn af Hiarta hliodi, etc.

Trijds-Meñ Christ ver Kaupu fordu, og klæddu hañ sijnum Bwuing i, sollnar Undir sart vid hræi du, þar svidu og blæddu uppa ny, ca blessudu sijnu Baki serdu, hañ bar siñ Kross og mæddist tvi.

Skedi so a samri Stundu, Simon nockurn bar þar ad, framandi Mañ er geck uñ Grundu, gripu Judar hañ i Stad, Kresssinum ca hañs Herdar hrundu, hañ geck nauduguur undir þad.

Þeir sem (Sal mijn) Syndir drygia, Samvitskunni þvert a moot, Undir Drottinns endurnija, ef ecki gisra a Lestum Boot: Vid skulum fraa þeim Flocki flija, og Fyrirgefningar bidia af Root.

Uppa Heimsins Opacklæti, er hier Dæmi lioost

til

til Sanns, margann læknadi Son Guds sæti, sijkann medal Almwgans; nu var ei neinn sem Bolid bæri, og bæri med hönum Krossinn hañs.

Simon bæri og Syni hanns bæda, sialf hier nefnir Historiann; Gudhræddur skal nioota Næda, og Nidiar margir eptir hann, Myskunsemd vid Menn sanrada, minnast Gud og launa kann.

Framandi Madur mætti Christe, med hönum bar hanns þwnga Kross; Hier mæa finna, hvorn það lystir, hreina Pijding uppæa oss, Gydinga Folk þa Guds Næd misti, gasst Heidingium Dijrdar Hnoss.

Synda Undir yfast mijnar, opt a hverri Stundu nær, Samvitskunnar Sorg ei dvijnar, Svida-Meinid illa græer, Blessadar, JEsu, Beniar þijnar, bid eg mijki og lækni þær.

Þessi Krossinns þwnga Byrdi, þier var Drottinn lagd aa Bak, so Fyrirmyndan fyllð sw yrdi, þa Foetnar Vidinn bar Isaac, sa þinn Gæangurinn Sorgaristyrdi, af Saalu minni took Omak.

Minnist eg aa Piæaning þijna; Þig sw mæddi Byrdinn strijd, sannlega fyrir Saalu mijna, soddam leid þijn Glædskann blijd; Vegna þess mier virdstu ad siina, Vorkunsemi nær eg lijd.

Holld er tregt, minn Herra milldi, i Hormungunum ad fylgia þier, þo eg feginn fera villdi, Foot-Spor þijn sem skylldugt er, Vilienn minn er i veiku Gylldi, þu verdur þvi ad hiaalpa mier.

Elsku-Ged so þitt eg þecki, þiandum villtu syna

Lid:

Lid; Lattu mig Drottinn, einann ecki, i Anaud minni, þess eg bid; Nafnid mitt þo Naudir hnecki, Nad þijn blessud kamist vid.

Komir þu undir Krossinn stranga, Christinn Saala, giæt þess hier, ef Holldid tekur ad mogla og maanga, minnstu hvor þijn Skylldann er, lattu sem þu siair gaanga, sialfann JEsum undann þier.

Undir Krossi Jllvirkianna, alldrei hier þig fiña lat, varastu Glæpi vondra Manna, aa Verkum þijnum haf þu Gat, Jdka Væn, og Jdran saña, Elska giarnann Hoof og Mat.

Haf þu, JEsu, mig i Minni, Mædu og Daudans Hrelling stitt; Born mijn hiæ þier Forsioon finni, fræa þeim ollum Vanda hritt, lattu standa aa Lijfs Book þinni, lijka þeirra Nofn, sem mitt.

31. Psalmur.

Predikun Christi fyrir Kvinnunni.

Ton, Sa frials vid Logmal fæddur er, etc.

HOolkid sem Drottni fylgdi vot, fyllti-list margt Angri hordu, Kvinnurnar gretu saart med Swt, sem hans Kvol aukaa giordu.

Sneri til þeirra Son Guds sier, sagdi þa Herran mætur: graatid þier ecki yfir mier, O! Jerusalems Dætur.

Sonu

Sonu ydar og eigiñ Eymd, Eflaust þier grœta megid, nœlgast sw Tijd sem nu er geimd, nær þier harmandi segid:

Sœl mu Obyrgiaũ Barnlaus er, og Brioost þau ei sogiñ voru, hryntu yfir oss Hœlsarner, Hœdir og Fiolliñ stoerru!

Ef gisrt er so vid þad grœna Trie, gieta hvor til þess nœdi, hvad hid þornada þa inun skie? Þad trwi eg JEsus rœdi.

O hvad Veralldar Virding er, vollt og svikul ad reina! Giœt þess, mijn Sœl, og siœdu hier, sannproofad Dœmid eina.

A Pœlma Sunnudag siœlfur inn, Son Guds i Borg nam rijda, Astvinir hanns þad sama Sinn, swngu Lof ein alls Kvijda.

Faam Doguni sijdar siœlfur wt, særdur med Kross nam gœnga, þad hlutu hanns Vinir ad sia med Swt, Sorg Hiartans baru strœnga.

Hafi so verid vollt og flœa, Versoldinn HErra sijnum; Hvers mœa sier vœnta Prœlliñ þa? Þess giœt i Huga þijnum.

Þeim sem hun bijdur Blijdleik sinn, bwinn er Sorginn mesta; hyrdtu þvi alldrei Huga þinn, vid hana, mijn Sœl, ad festa.

Sannlega skyldugt segi eg mier, særa þa Kvol ad grœta, sem, Drottinn Jesu, þwngt ad þier, þreyngdi i allaũ Mœta.

Saint er þier ecki þient med þvi, þoott eg þig

aumka villdi, eilijfa Hætign ert þu i, upphafinn JEsu m lldi.

Þar mæ nu helldur aukast af, Angur Samvitsku minnar, Orsok eg til og Efni gaf, allrar Hornungar þinnar.

Erfidi hef eg aukid þier, ofþungt med Syndum minum, Glæpanna sem eg giordi hier, galdstu æ Holldi þinu.

Hrædist eg mier sie hulinn geimd, sw Hefndar Þinann strænga; þvi eg vann til ad eilijf Eymd, yfir mig skylldi ganga.

Enn þo gled eg mig astur vid, Avoxtinn Kvala þinna, þar af odlast eg Frelsi og Frid, og Forlæt Synda minna.

Angistinn sær og Sorgar Læt, er Sæl hellst þiaudu mijna, snijst i Jognud og feginn Græt, fyrir þa Myskun þijna.

Bid eg nu, JEsu, blijdi þig, sem Boot mier giordir vinna, læt aungvann giallda eptir mig, Illsku nie Synda minna.

32. Psalmur.

Uñ græna og visna Tred.

Ton, Nu kom Heidiña Hiælpar-Ræd, etc.

Greinir JEsus uñ græna Tred, getur hins visna eiñig med. Vid skulum, Sæl mijn, skoda æ nij, Fijrann Lærdoom a Mæli þvi.

Friof-

Fridofgunar Eykinn vokvud væn, vel bloomgud stood med Laufinngræn, þegar a Jordu sæst til Sanns, Son Guds klæddur Holldi Manns.

Lijfsins Avexti lnvfa bar, læknadi Jesus Soottirnar, fraa Diofli leyst vog Daudans Pijn, daufum gaf Heyrn, enn blindum Syn.

Af hvorri Grein draup Hunang sætt, Hiælpræds Kienning feck hañ rædt, vll hanns Umgeingni astvdleg, angrad ar Saalir gladdi miog.

Gudi var þeckt þad græna Trie, gloddust Himnar og Jordinn med; J hanns Fæding þad vitnast vann, og vid Jordan þa skijrdist hann.

Riettlætis allann Avext bar, inn til Kross Dauda hlijdinn var, Saklausa Lambid Son Guds vinn, af Synd og Lijstum klaar og hreinn.

Þo maatti ei þad edla Trie, Angurlaust vera a Jordunne, Guds Reidi Stormur geysa vann, geck þvi Refsingin yfir hann.

Ef þu spyr ad: Hvad vallda vann, villdi Gud lata Saklausann, Soninn komast i Sorgir þær, sem honum var þo Hiarta kiær?

Þu skallt vita ad visnad Trie, var Mannkyn allt a Jordunne, ofañ ad Rootum upporpnad, Avext Rænglætis færdi þad.

Skadsemdar Trieds sem skiemdi Jord, skipadi Drottinns Reidi hord, upphsggva, svo þad ecki þar, Akrinum sie til Spillingar.

Vor JEsus Mennum Vægdar bad, vinnast maatti ei ad fengist þad, vtann hann tæki uppa sig,

Illverka Gisldinn hryggilig.

Herrann iklæddist Holldi þa, hiingad kom til vor Jordu aa; Visnadri Eyk gasst Vokvan good, þa vard wthellt hanns dijra Blood.

Saklaus þvi leid hann Sorg og Hard, Syndugt Mannkyn so fengi Naad; hid græna Tried var hrakid og hrist, hier af þad visna bloomgadist.

Guds Dijrdar Sæti sitt Holld i, Sonurinn mætti ei hefia þvi, fyrr enn i Heimi harda Neyd, hafdi þolad og Krossinns Deyd.

O hvad Manns Holld er Heimsku fyllt, hryggilega vor Mæta villt! Viliandi i Lostum liggur þad, leikur sier allskyns Glæpum ad.

Margir ætla fyrst ecki strax, at fellur Hefndinn sama Dags, Drottinn þa alldrei muni meir, miñast a þad sem giordu þeir.

Þvi gooda Trienu þyrmt var siist, þurrum Faust mun þa Bælid visst: hafi Fadiriñ hirt siñ Son, Hefndar mun Prællinn eiga Von.

Ef nu Guds Mildinn Astwdlig, Ohegnda, Sael mijn, lijdur þig, hanns Þolinnmædi halltu hier, Hiælprædis Medal gefid þier.

Visnad Trie eg ad vijsu er, vægdu Riettlætis HErrann mier, Giædskuñar Eykinn græn og fijn, geymdu mig undir Skugga þijn.

Von er ad mier sie Moorkast visst, mun eg umflya Daudann siist: Holldid maa ei fyrir utañ Kross, eignast aa Himnum Dijrdar Hnoss.

Tæpti eg mijnum Trwar-Staf, aa Tried sem

drijp-

drijpur Hunæang af, Sioon Hiartans ollu Angri i, upplijsist nær eg smacka af þvi.

Þegar mier gænga Prauter nær, þier suw þu til mijn, JEsu kiær, Hiartad hressi og Huga minn, himneskur Nadar-Vokve þinn.

33. Psalmur.

Uñ Christi Krossfesting.

Ton, Konung David sem kiendi.

KOm loks med Krossins Byrdi, Christur i Hausastad, orþiaadur frœa eg hañ yrdi; Edik Galli blandad, honum þeir hielldu ad: DRottiñ vor Dijrdar milldi, drecka þo ecki villdi, þa hañ smackadi þad.

Fals undir fogru Maali, Fordilldar Hræsniñ ber, Vinœtta temprud Tœli, og Trwarlaus Ydrun hier, Edik Gall-blandad er, soddann Swrdr eggia Vijni (þo siœlft glislega skijni), HErrann hrindir frœa sier.

Þad tek eg vijst til Þacka, þa þu villt, DRottinn kiœr, swrt med þier siœlfum smacka: Sie þijn Myskuninn skiœr, i hvorri Neyd mier nær! Gall-Beiskiu Bolvaninnar, og Bikarinn Heiptariñar, burt tak þu frœa mier fiœr.

Naklñ JEsum œa Jordu, Judar krossfestu þar, med Helptar Siñi hørdu, Hendur og Fœturnar, teigt allt og togad var,

geck so Jarngaddur nijstur, gegnum Loofa og Nistur, Skiñ og Bein sundurskar.

Tveggia Mordingia millt, Myskunar Herrann hieck, Spædoomenn frꝛa eg sofylle, sem fyrr meir um bad geck, rædir so Ritning peck: Ploon niñ sꝛa eiñ Utvaleñ, er med Spillvirkium taleñ, Forsiñꝛau uti og þwnga feck.

Nu eg minnist ꝛa nærsta, nakinn þa Adam stood, vid Tred med Hormung hærsta, Hiarta-Sorg, Bol og Mood; Þvi Verk hañs voru ei good: Jñvortis Angrid kvaldi, undir Triaanum sig faldi; Þess galdt oll Heimsins Þiood.

Nu aptur JEsus nakinn, negldur ꝛa Trieni stood, Þijndur, Hwdstrijktur, Hrakinn, Hiartans bar særann Mood, þo voru oll Verk hanns good: Eiñ fyrir eingvum faldist, opinberlega kvaldist, þess naut oll Heimsins Þiood.

Horfi eg ꝛa Hendur þijnar, HErra minn JEsu kiær, fyrir Misgiordir mijnar, Meininn slijk iidu þær, Blood-Dreyrinn dundi skiær, Saurgun Saalar og Handa, sem mier komu i Vanda, af hreint med ollu þvær.

Fws var eg fraṁ ad hallda, Feril Glæpanna hier, þess Fætur þijnir gialda, þad vard til Lijknar mier: DRottinn, eg packa þier, fraṁ ꝛa Fridarins Leidir, Footspor mijn jafnann greidir, hiedan

af

af hvar eg fer.

Gud giæfi! mitt Hold mætti, med þier krossfestast nu, frae ollum Illsku Hætti, Ósk mijn er dagleg sw, minn HErra, þad veitst þu, uppa þad Ond mijn kynni, Ohindrud Giædsku þinni, þioona med þydri Trw.

Einn med Illrædis Monnum, allir þig hielldu þa, sem i Heilagleik sonnum, sialfur komst Himnum frae, nu eg þess niota maa, af þvi eg er wtvalinn, med odrum Guds Bornum talinn, þar treysti eg eflaust a.

Eg mun æ medann hiari, minnast a Krossinn þinn, Heimsins liwsi Lausnari! Lijfgar þad Huga minn, hvert eg geing wt eda inn; Af innstum Astar Grunni, ætijd med Hiarta og Muñi, segiandi hvort eitt Sinn:

JEsu Christi Kvol eina, a Krossenum fyrir oss skian, sie mijn Sattargiord hreina, og Synda Kvittunen, af sialfum Gudi sien; Uppa þad Ond mijn vonar, i Nafni Fodurs og Sonar, og heilags Anda, Amen.

34. Psalmur.

Fyrsta Ord Christi a Krossinum.

Ton, Lifandi Gud þu lijst þar a, etc.

Þegar Kvalarar Krossinn a, keyra vorn HErra giordu, flatur med Trenu lagdur laa, Lausnarinn nidur a Jordu, Andlitid horfdi i þeim St-

ad, og Augunn hanns blessud Himnum ad, hann stundi af Angri hordu.

Sinn Fadm alltreins og Barnid blijdt, breiddi moot Fodurnum kiæra, Bloodid dundi og Tarinn tijdt, tiradi Holldid skiæra. Hier skoda, Madur, Huga pinn! Hvad kunni meira nockurt Sinn, DRottinn til Hefndar hræra?

Ovinum Fridar blijdur bad, Brunnur Myskunarinnar, hann vill peir nioota eimminn ad, Avaxtar Pijnu sinnar, sagdi: **Fadir, peim fyrirgief pu, forblindadir ei vita nu, skaalfir hvad Voudt peir vina.**

Lausnara pinum lærdu af, Lunderni pitt ad stilla, Hoogværdar Dæmi gott hann gaf, nær giora Menn pier til illa; Blood og Formæling varast vel, ar Valld Guds allar Hefndir fel, Heypt laut ei Hug pinn villa.

Poott pu vid adra saklaus siert, sannlega skalltu pess giæta, samt fyrir Gudi sekur ert, sa-au pig friaalst ad græta; Illir Menn eru i Hendi hanns, Hyrtingar Vondir syndugs Manns, eingin kann pess ad præta.

Ovinum Ills po Oskir hier, ei minnkar Heiptenn peirra; Opolinmædi eykur pier, Afrækir Bod pijns HErra, pu styggir Gud nied soddann Sid, Samvitskann miog par stirlast vid, Tioon pitt verdur pvi verra.

Upplijstu Hug og Hiarta mitt, HErra minn JEsu sæti; so ad eg Dijrdar Dæmid pitt, daglega

stund

stundad giæti; Þeir sem Oforþient æingra mig, Oska eg hellst ad betri sig, so hiæ þier Myskun mæti.

Heimsins og Diofuls Hreckia Viel, Holldid þrælega villa, þess vegna ecki þecki eg vel, þo nu margt giøri eg illa, beri so til eg blindist hier, bid þu þa, JEsu, fyrir mier, þad mun Hefnd harda stilla.

Eg mæ vel reikna aumann mig, einn i Flock þeirra Manna, sem i Kvolinni piæddu þig, þad voru Giolld Syndanna. Enn þu sem bættir Brot mijn hier, bid þu og lijka fyrir mier, so fæi eg Frelsun fanna.

Fyrst þu badst Fridar fyrir þa, er Forsmæan þier giordu mesta, vissulega eg vita mæ, villtu mier allt hid Besta, þvi eg er Guds Barn og Broodir þinn, blessadi JEsu, HErra minn, Næd kañ mig nu ei bresta.

Allra sijdarst þa æ eg hier, Andlæti mijnu ad giegna, sie þa, minn Gud, fyrir Sioonum þier, Sonar þijns Pijnann megna, þegar hann lagdur lægt æ Trie, leit til þijn Augum grætande, vægdu mier þa hanns vegna.

35. Psalmur.

Uñ Yfirskriftena æ Krosslnum.

Ton, Naturañ oll og Edli Mañs, etc.

ÆTskrift Pilatus elna liet, yfir Krossinum standa: JESUS nefndur af

Nazareth, nijr Kongur Gydinga Landa, (DRottni med Sann, Doomarinn sann, Dauda Sok eingva stærri) margur las þad i þessum Stad, þvi hañ var Borg so nærri.

Þad var ritad og þañiñ sett, i þreñslags Twngumæli, Valldsmeñ Juda þad vissu riett, vilia þvi Pilatus briæli: hañ ansar greidt, ei skylldi neytt, mñbreitt, og fræinar tiædi: Hvad skrifad er, skal standa hier: So skiedi af DRottins Rædi.

Þar nu æ Krossi HErrann hieck, hier ad, mijn Sæla, giætum, Virdingar Titil fagrann feck, med Forprijs Sakleysis mætum, ad Hialpar fvs heiter JEsus, Heimsins Lausnariñ goodi, hver Diofli fræ, oss frelsa mæ, flecklaus med sijnu Bloodi.

Nazarenus hann nefnist þar: Nattturu Spilling Maña, fræskilinn einn ad vissu var, velbecka Hlijdni saña, syndi hañ hreint, lioost bædi og leynt, lifanda Gudi einum, hañs Tighar-Son, trivr, forsiæli Pioon, tryggur i ollum Greinum.

Kongur Gydinga klær og hreinn, i Krapti gudlegum drottnar, sæ Davids Stool skal erfa eiñ, alldrei hanns Riki brotnar, Israels Hroos, Heidinna Lioos, heitinn Forfedrum leingt. Soddan Titel, soomdi rett vel, Sæl mijn, þiñ Herra fengi.

Soddann Virdingu villdu hann, vondir Gydingar sneyda, Heiptar Ofundinn i þeim brann, af þvi Pilatum beida, Drotak þad braudt, æ annañ

Hatt,

Hætt, wrfæra settum Mæta, hann kvad vid Nei, því pad vill ei, þeim DRottinn veitast læta.

Dramblætum setur DRottinn Skamt, med Diorfung sijna og Hrecki, þeim lijdst so sem hann leyfir framt, lengra komast þeir ecki: Allt skal mist Traust, Efunarlaust, æa hanns Magt jafnann standa; Hvad munu mier, þa Mennerner, meiga i nockru granda?

I þrennslags Tungum var þetta skrad, því ad vor Herrañ millde, villde sijn Elska, Ast og Nad, allre Þiood byrtast skilldi. Hvort Tungu-Mæl, med Huga og Sæl, heidri þig, JEsu goodi! sein Kvolinn þijn, og Krossins Pijn, kehpti fræa Synda Moodi.

Giefdu ad Moodur Mælid mitt, minn Drottinn, þess eg beidi, fræa allri Villu klært og kvitt, Krossins Ord þitt wtbreidi, umñ Landid hier, til Heidurs þier, hellst mun þad Blessan vallda, medann þijn Nad, lætur vort Lad, Lijdi og Bygdum hallda.

Handskrift var ein yfir Hofdi mier, hun mijna Sælu grætti; onnur stood, JEsu, yfir þier, sem Angur vors Hiarta bætti; JEsu þu ert, wtvalin hert; undir Kongs Stioornan þinni, ærla og sijd, umñ allann Tijd, Ohætt er Sælu minni.

36. Psalmur.

Umñ Skiptiñ æa Christi Klædum.

Ton,

Lon, Hvar niundi vera Hiartad mitt, etc.

Ⓢ Trijdsmeñ þa hofdu krossfest Christ,
Klædnad hans tooku snart, skiptu i Stadt fioora fyrst, fœr skylldi hver sin Part,
œr Kyrtill prioonadan kloost med List, leg-
du þeir Hlutfall diarft; Foolsku-Verk
medan fullgierdist, Foolkid œr horfdi margt.

Ritning sw. esna uppfylld er, œdur var þar um̃ skraud; Skrwda minum þeir skiptu sier, skiptlega þader tiaud, Hlutfallid yfir Fat mitt fer, fœr eg þess einn̄ gaud. Set Madur slijkt fyrir Sioonir þier, sœa DRottins myklu Naad.

Nu mœttu skilia nakinn var, negldur DRottin̄ œ Kross, opinbert sœu allir þar utrunnin̄ Dreyra Foss; Soddann Forsmœan Guds Sonur bar, sannlega fyrir oss; Hier gefst ollum œn Hylming-
ar, himneskt Myskunar Hnoss.

Kalla eg merki Klædinn hanns, Christnena i Heimi hier, um̃ fioorar Attir Folldar-Ranns, Flockur sœ dreifdi sier; Lijf-Kyrtill þessi Lausnar-
ans, Lyknar Ord blessad er, vilie þvi skipta Skyn-
semd Manns, Skilning Sannleiksins þver.

Eiliet vor DRottinn Audlegd hœr, eptir i þessum Heimi, Klædinn sem hann bar Holldi œ, eñ hver-
ki Gull nie Seim, þo mœtti ei hanns Modir fœ,

hid

hid minnsta af ollum þeim, illir Menn Hendi yfir þau slaa, alldrei þvi Dæmi gleym.

Safna Hooflega Heimsins Aud, Hug-Sykinn sturlar Ged, þigg af Drottni þitt Daglegt Braud, duga laat þier þar med: Holldid þa Jordinn hylur raud, hlotnast maa ymsum Fied, so þig ei giñt Gyrndinn snaud, gæt vel hvad hier er skied.

Strijds-Manna Heipt og Hardydgi, HErranns Kvol gat ei mijkt, þo viti noog hann særdur sie, Sinnid var Illsku rijkt. Þeir sem faatækann fyrra Fie, Foolsku-Verk drygia slijkt; Gud laati þig ei Glæp þann skie, þu giorir annad þvilijkt!

Nakinn a Krossi hieckstu hier, HErra minn, Gud og Mann, Fullnadar Borgun feinginn er, fyrir mig Syndugann; Þa Foorn, Drottinn, og Saal mijn sier, siv gledst, eñ blijdkast hañ, Brvdkaups Klædnad tilbioostu mier, þann besta eg gyrnast kann.

Hentuglega fiell Hlutur saa, Herra minn Jesu kiær, þu lietst mig aumann finna og faa, Fagnadar Ord þijn skiær, þeim Klæda Fallde þreifa eg aa, þegar mig Hrygdeñ slær, Straumar Eymdanna stodvast þa, Styrk nyañ Hiartad fær.

Hier þo nu skipti Heimurinn, hlæandi Audi sijn, endast sa Glaumur eitthvort Sinn, þa Æfinn Lijfsins dvijn. Mier laattu hlotnast, Herra minn, Hlut-Fall nærst Krossi þijn, so Dijrdarfegursti Dreyri þinn, driwpi aa Saalu mijn.

* * * * * *
* * *

27. Psalmur.

Añad Ord Christi a Krossinum.

Ton, Ef Gud er oss ei skalfur hia, etc.

UPPPrestum Krossi Herrans hia, Hans Modir standa nædi, Sverdid sem fyrr ried Simeon spa, Sael og Lijf heñar pijadi, Johañes eiñig JEsu kiær, jafnt var þar lijka stadddur nær, gloggt sa ad øllu gædi.

Sinni Modur hañ segia ried: EHN PJNR LJTTU PAR KONNA; Bid Lærisveinin lijka med, Lausnarin bljdt nam tña: SJA PU OG MODUR PJNA PAR, þadañ i fra (sem skylldugt var) sa took hana til sina.

Sa sem Hlijdninnar setti Bod, sinni Blessan ried heita, heim ed Forelldrum Styrk og Stod, stunda med Elsku ad veita; Soddann Dygdanna Dæmid hier, Drottinn vor skalfur gaf af sier, Bornunum eptir ad breyta.

Gyrnist þu, Barn mitt, Blessun fa, Biorg Lijfs og Giæfu fijna, Forelldrum skalltu þijnum þa, Þocknan og Hlijdni sijna; Ungdooms Þverlyndid optast nær, Olucku og Slis ad Launum fær, Hreckvijsa Hefndir pijna.

Eckiurnar finna einninn hier, Agiætis Huggun blijda;

blijda; JEsus allt peirra Angur sier, Umsioon peim veitir frijda, ef. pær med hreinum Hug og Sid, halda sier Drottinns Pijnu vid, og hanns Hiælprædis bijda.

Maria Drottinns Moodir kiær, merkir Guds Christni sanna, undir Krossinum optast nær, Angur og Sorg maa kana, til hennar lijtur po Herran hijrt, Huggunar Ordid sendir dijrt, og Forsioon froomra Manna.

Pad reynist opt i Heimi hier, Hlut, Fall Drottinns Astvina, Hormunga Sverdid sært pa sker, Sælld Holldsins gledur hina, hvorier po Christum hata mest, hefur pad laungum vidgengest, lijtt vill poi Angri lina.

Eñ peir sem JEsum Elska af Root, under hañs Krosse standa, HErrañs Blood-Fadme horfa at moot, hvorn peir lijta i Anda; Trwar og Vonar Sioninn sett, Saar hanns og Beniar skoda riett, pad mykir Meim og Vanda.

JEsus einninn med Ast og Mæd, aftur til peirra lijtur, gefur Hugsvolun, Hiælp og Ræd, Harma-Bond af peim slijtur, Adgiætinn Fodurs Augunn klaar, oll reiknar sinna Barna Taar, Adstod pau aldrei prijtur.

Jeg lijt beint a pig JEsu minn, jafnann pa Hrigdinn særir; I mijnum Krossi Krossinn piñ, krsptuglega mig nærir; Sierhvort einasta Saarid pitt, sannlega grædir Hiartad mitt, og nyann Fognud færir.

Pa

Þa eg Andvarpa, Oska og Bid, Augunum Trwar minnar, lijt eg hvort einast Ordid vid, upp til Kross-Pijnu þinnar, strax sijna mier þijn signud Saar, Syndugum Manni opinn staar, Brunur Blessunarinnar.

Gledi-Stund Hollds þa gefur mier, Gud min ad Vilia sijnum, uppa þig, JEsu, horfi eg hier, Hiartans Augunum mijnum, Audlegdar Giædin Lijkamlig, lattu þo alldrei villa mig, fra Krossinns Fadmi þijnum.

Jonas sat undir einum Lund, eingra Meina þvi kiendi, Hadegis Svolar Hita Stund, hann ei til Skada brendi: JEsu Kross-Skugga Skiolid hier, skijlir þo laungtum betur mier, fyrir Guds Hefndar Hendi.

Hvort eg sef, vaki, sit edur sta, i Sælu og Hættum Nauda, Krossi þijnum eg helld mig hia, horfandi a Blood þitt rauda, laat mig einninn þa Æfinn þver, vtaf sofna a Footum þier, so kvijdi eg sijst vid Dauda.

38. Psalmur.

Um Brixlin, er JEsus leid a Krossinum.

Lon, JEsus sem ad oss frelsade, etc.

Þeir sem ad Christi Krossi sen, konu og fraun bla gengu, hristu med Hardung Hofuden, honum til Brixlis fengu: He-

st Ord sijn hefdi hañ halldid lijtt, Herrañs Musteri ad briota, ca þremur Doguñ añad nijtt, efna med Bygging flioota.

Tveir lugu soddañ Fals-Meñ fyrst, fyrir Caiphas Dooma, af þvi hafdi þad wtborist, Eptir Fiolmeñis Roomi, Þessir þo hafi heirt og sied, HErrans Jardteiknir frijdar, Lijgin þeim betur gafst uñ Ged, Geingur so eñ til vindar.

Aulldungar Landsins Foolkid flest, Og Flockur Heidiñ Strijdsmaña, HErrañ vorn JEsum hæddu mest, med Hefdingium Prestaña, Sogdu: Ef ertu Son Guds kiær, Sa þig med Krapte stidur, Kom þa hier, so þad siaunum vær, siaalfur af Krossi nidur.

Hañ saa ed odrum hefur hier, hiaalpad og frelsad marga, megnar nu ecki ad soñu sier siaalfum vor Nevd ad biarga. Soddann Hædyrdi, Hroop og Dær, hlaut þa JEsus ad lijda, stood þad yfir uñ Stundir Þriær, stutt var Andlaats ad bijda.

Þa fraũ hiar Christi Krossi nu, kallsandi helld eg gænga, sem ecki af Hiartans Ast og Trw, elska hanns Pijnu straanga, Heilagleik sijnum hroosa frij, vid Holldsins Fijsn sig binda, sijdann falla Dvænting i, eda Forherding Synda.

Ad þijnum Krossi Christe kiær, kem eg sem einn

framandi, gef þu mier Leifi ad gaanga nær, Ged mitt styrki þinn Andi, so eg Hugleidi hvad til kom, Hædung, Brixl-Ord og Pijnu, leidstu, Manngiædsku Milldinn froom, mooti Andlaati þijnu.

Sæl mijn og Lijf þær Sæmdir hlaut, siaalfs Guds Musteri ad heita, I Skijrniñi þvi eg þijn ad naut, Þad nam Guds Ande ad veita, Sijdañ hefur þad Syndinn morg, særlega giort ad briota, Hollds Næcturann þvi elskar org, At hæfid Heimsins liota.

A Premur Dogum þar a moot, þvi hiet eg morgu Sinni, med Idran, Trw og Yfirboot, aptur þad bætast kyñi. Æ hvad veitir slykt ervidt hier! Efneñ og Dug vill þverra, Brixled sem til var bwed mier, bar þvi Jesus miñ Herra.

I Velgengniñi eg hroosa hætt, Hraustleika Trwareñar, I Mootlætenu hun bilar brætt, Brest fiñ eg stoorañ hennar, eingenn fullkomeñ ai mier siest, Avextur Dygda sætur, Bar þvi fyrer mig Brixled vest, blessadur Jesus mætur.

Hiaalpa lætst eg med heilnæm Ræd, hinum sem illa breyta, siaalfs mijns Lijta þo sijst fæ gæd, soddann mæa Blindni heita, mier var þar stærsta Mijn kun ad, mætti Halydyrdum kvijda, burt took nu Jesus Bsled þad, Brynlenn þvi villde hañ lijda.

JEsu, i þijnu Andlæte, yfir þig Brixlinn dulydu, ad so i Fridi Önd mijn sie, a minni Dauda-Stundu; Hædung leidstu af ollum einn, alla fræa Hædung leystir, alldrei tapast sa nockur neinn, er

er Nafn þitt uppá treystir.

Nær sem Hreckvissra Hædung nij, Hiartad mitt saurt vill stænga, undir þinn Kross eg feainn flij, framm hiá skal eigi ganga; Þar stend eg kyrr þo Kalls og Spie, kveiki mier Heims Oblijda, uppá þig, JEsu, einn eg sie, allt vil eg med þier lijda.

Fyrst þu varst hædur Herra þá, Harma Kvol leidstu slijka, so heidri þig nu hiedann í frá, Himnar og Jordinn lijka, allir Englar og all Heims Mind, undir þitt Vald sig hnegi, og eg þar uppá aum Mannkynd, Amen af Hiarta segi.

39. Psalmur.

Um Ræningians Ydran.

Ton, Eins Herra eg betst ætti, etc.

ÞAr Ræningiñ ræddi, sem refsad það Sin var, Herrañ vorn JEsum hædi, hañ gaf þetta Ansvar: Ef þar Von er til nockur, ad þu Guds Sonur siert, hiálpa þier og so ockur, vor þessum Naudum bert.

Eñ hiñ þar uppá gegndi: eckt hrædist þu Gud, hvorium Straffs Helpriñ hegnde, hun var rietta forþiend; Vid meigum vel medtaka, Verka Betaling hañ, eñ þessi er alls ann Saka; Eptir það sagdi hañ:

Hura þu til mijn Herra, þa helldur þu Rijki þitt! Ast Drottinns ei nam þverra, Ansvar liet heyra sitt: SANNLEGA EG, ÞJER SEGJE, (sier Hugguninn vijs) ÞU SKALLT Á ÞESSUM DEGE, MJER Þ JOONA i PARADIJS.

Sia hier fyrst Straffed Synda, Saala mijn, hriggilegt, Forherding Hiartans blinda, þo Holldid kvelest frekt. Giefdu mier, JESU goodi, eg giegni vel Hirting þijn, med Trv og Tara-Floodi, og tiai þier Brotinn mijn.

Ræningans Ydran eina, Athugum lijka med, hann giordi Jatning hreina, hatade Illverk skied, þvi sagdi hann væri ad Vonum, Verdlauninn Ræanglætis, Avijtun veitti honum, sem villdi ei giæta þess.

Hann trvdi, a Himnarijki, hefdi vor JESUS Rad, þo Syndugra syndist Lijki, so treysti a hans Nad, med Bligdun og hrelldum Huga, Herran sijn minnast bad, liwflega liet sier duga, Loford ef fengi þad.

Hroop og Hareysti giordu, heidnir og Judar þar, krijngum Krossinn a Jordu, med Kalls, Bryxl og Hadungar, svaradi ei Son Guds neinu, þo sialfann þad snerti hann, enn Syndugs Manns Ordi einu, an Dvalar gegna vann.

Sert mier fyrir Sioonum skartar, sæll JESU, Giædskann þijn, þier geck helldur til Hiarta, hanns Neyd enn sialfs þijns Pijn; sama hefur þu Sini, vid Syndugar Skepnur hier, þvi alldrei Elsku

þin

þinni, aptur, minn Herra, fer.

Illvirkinn hafdi unnid, Odæda Verkiñ stærst, Gotu Glæpanna runnid greidt framm i Daudann nærst, enn JEsus ecki villdi, æ þad ueitt minnast vu, so var mikil hanns Milldi. Mijn Sæl, þad hugleid þu.

Einginn orvænta skylldi, þo ydrast hafi seint, sem er Guds Sonar Milldi, sie annars Hiartad hreint, Þvi hverki vid Stade nie Stundir, stijlud er DRottins Nad, allt framm Andlætid undir, oss bijdst hanns Hiælpar Nad.

Enn þu skallt ecki treysta, Ovissri Dauda-Stund, nie Guds med Glæpum freista, gisrandi þier i Lund: Nædar Tijminn sie nærsta, noogur Hsndum fyrer; Slijkt er Hættusemd hærsta: heñi Gud fordi mier!

So margt eg syndgad hefi, Sorginn mig sturlar nu, Ydrun Guds Nad mier gefi, glooandi Von og Trw, HErra JEsu hiartkiæri, hugsa þu til mijn þa, dapur er Daudinn nærri, og drag mig Kvolum fræa.

40. Psalmur.

Pridia Ordid Christi æ Krosslnum.

Ton, Skapariñ Stiarna HErra hreiñ, etc.

UPPæa Ræninglans Ord og Boon, ansadi Guds hiñ kiæri Son: Þu SKallt, SAñlega SEgi Eg Þier, SÆlu Vist

HAfa i DAg MED MJer.

Siaadu med Giærnt, Sæl mijn kiær, sem Ydran hvorju kraytad fær, uppa þad Dæmid er hier riett, ollum til Lærdooms fyrirsett.

Reidi DRottins þa uppegnd er, Yfir Ræanglæti Mannsins hier, Ydruninn bidkar aptur Gud, ei verdur Syndinn tilreiknud.

Þo komi hostug Hefndinn braad, hrein Ydran jafnann finnur Naad, midt i standandi Staffe þvi, stillist Guds Reidi uppa nij.

Samvitsku Orma Særinn vest, sonn Ydran jafnann grædir best, hugsvalar Sæl og huggar Ged, heilaga Engla gledur med.

Bæn af ydrandi Hiarta hijr, hun er fyrir Gudi metinn dijr; HErran JEsus a hvorri Tijd, henni gaf jafnann Andsvor blijd.

Sem Moyses med sijnum Staf, sætt Vatn droo fordum Steini af, eins fær ydrandi Andvarp heitt, ut af Guds Hiarta Myskun leidt.

Jaatning mijn er sw, JEsu minn, Jeg er sem þessi Ræninginn, Jaa, eingvu betri fyrir Augsyn þinn, ef þu vilt reikna Brotinn mijn.

Kem eg nu þijnum Krossi ad, kannast þu, JEsu, minn vid þad, Syndanna Þyngi þiakar mier, þrenttur eg nu ad mestu er.

Allnakinn þig a einu Trie, ut þijnar Hendur breidande, Saarin og Blodid sigrad þitt, sier nu og skodar Hiartad mitt.

Þar vid huggar mijn Sæla sig, soddan allt leid-

stu

stu fyrir mig, þijns Hiarta Dreyra heilsog Lind, hreinsar mig vel af allri Synd.

Krossins burtnuminn Kvolum fræa, Kongur rijkir þu Himnum æa. Herra, þegar mig hrellir Pijn, hugsadu i þine Dijrd til mijn.

Segdu hvern Morgum so vid mig, sæti JEsu, þess beide eg þig: I Dag þitt Hollð i Heimier, Hiartad skal vera þo hiæa mier.

I Dag (hvern Morgun eg so bid) alldrei læat mig þig skiliast vid, Hugur, Sinne og Hiartad mitt, hugse og stunde æa Rijked þitt.

Eins þa kiemur mijn Andlæats Tijd, Ordinn læat mig þau heyra blijd: I Dag (seig þu) skal Sælinn þijn, sannlega koma i Dijrd til mijn.

HErra minn! þu varst hulinn Gud, þa Hædni leidst og Krossins Naud, þo hafdir þu med hædstri Dæd, æa Himnarijki Vallð og Ræd.

Daudanum moot mier Diorfung nii, daglega ver af Ordi þvi: I Dag þa lijdur ei læangt uñ þad, leidd verdur Önd i Sælu Stad.

O JEsu! sieu Ordinn þijn, Andlæats sijdarsta Huggun mijn, Sæl minni verdi Sælañ vijs, med sialfum þier i Paradijs.

41. Psalmur.

Pad fioorda Ord Christi æa Krossenum.

Ton, Af diwpri Hrygd æakalla eg þig, etc.

UM Land giorvallt vard yfred myrkt,
Allt nær frꝛa siottu Stundu, Soolinn
Þvi Lioома siñ fieck byrgt, señ til hiñar ny-
undu: GUD MInn (JEsus so hroopar
hꝛatt,) HVar FYrer GLeimder Þu
MJer BRꝛatt? Soddann, mijn Saal, vel
mundu.

Eingenn skal hugsa ad Herrann Þꝛa, hafe med
Efa og Brœde, hroopad bañeñ og horfed frꝛa, hei-
lagri Þolinnmœdi, Syndanna Krapt og Kvalaña
Stœrd, kiñer hañ oss, so verdi hrœrd, Hiortunn
frꝛa Hreckia Wde.

Sooliñ blygdast ad skijna skiœr, þa Skapara sin
sꝛa lijda, hun hafdi ei Skuld, þad vitum vœr,
þess Voda-Meinsins strijda. O! hvad skylldi þa
skamast sijn, Skiepnann sem DRottni jook þa
Þijn, med Hrygd og Hiartans Kvijda.

Avi! hvad mꝛa eg aumur Þrœll, angradur nid-
ur driwpa! þa eg heyri, minn HErra sœll, sw Har-
ma Bylgiañ diwpa, gieck yfir þig, þa galdstu mijn;
giarnann vil eg ad Footum þijn, feginn framñ flat-
ur kriwpa.

Jytstu Myrkrum uñ Eilijfd er, Op og Gnijfst-
ran Tannanna, Hefndar Straff þad var maklegt
mier, fyrir Margfiolldann Glœpanna; Frꝛa þvi,
JEsu, þu frelstir mig, freke gengu Myrkrinn yfir
þig, so skylldi eg þa Kvol ei kanna.

I foortu Myrkri þad fama Sinn, Sorgar

Rꝛu st

Raust lietstu hliooma, þa hroopadir þu mig HErra inn, i himneskañ Dyrdar Liooma; I þvi Liooſi uñ eilijf Ar, wthroopa skal mijn Raustinn klaar, Lof þinna Leyndardooma.

Synda, Sorga og Mootgaangs med, Myrkrin so opt mig pijna, ad gloggt fær ecki Sæliñ sied, Sælu Geyslana þijna. JEsu Riettlætis Soolinn sæt, syrgiandi eg þad fyrir þier græt: Harma-Raust heyrdu mijna!

Gud minn, segi eg giarnann hier, geist þo mig Sorginn mædi, JEsu eg læri nu þad af þier, þad skulu mijn Urrædi, giorvoll þa Heimsins Gledinn dvijn, Gud minn, eg hroopa vil til þijn, Gud minn allt Bol mitt grædi!

Yfirgefinn kvad Son Guds sig, þa særdi hann Kvolinn megna, yfirgefur þvi alldrei mig, eilijfur Gud hanns vegna; fyrir þa HErrañs Hrygdar Raust, hærstur DRottinn mun Efalaust, Græt-beidni minni gegna.

Þa Soolar Byrtunni eg sviptur er, Sioon og Heyrn tekur ad dvijna, Raust og Mælfæri mijnkar mier, Myrkur Daudans sig syna, i Munni þier DRottinn sæll þa sie, Sonar þijns Hroop ar Krossins Tre, leid Sæl til Lijfsins mijna.

42. Psalmur.

Fimta Ord Christi ar Krossenum.

Ton, Eins og sitt Barn, Fadir Astargiarn, etc.

Jsaarri Neyd, sem JEsus leid, sagdi hañ gloggt: MJG PYRstir. So Ritningh rein, i hvorri Grein, uppfylltist ein. Um þad mig ræda lystir.

Strax hlioop einn ad, þa heyrdi þad, hitta Niardar-Vott kuñi, liet a Reir-Prik, drap i Edik, med illt Tilvik, og bar JEsu ad Muñi.

Forundrast maa, mijn Saal þar a, Maduriñ hver þess giætir, ad hañ sem Raad, hefr med Daad, a Himni og Laad, Hormung þilijkri mætir.

Hann saa sem Vijn, af Valldi sijn, vr Vatni sætt tilreiddi, med Sorgar-Skick, feck svrt Edik, fyrir Svala-Dryck, þa saart hañ Þorstiñ neyddi.

Þvi mundi ei hier, til Hlijfdar sier, HErrann Edikid lijka, sem Vijn a giætt, giora vel sætt, fyrst gat þad bætt, hañs Guddooms Magtiñ rijka?

Kominn var Tijd, Kraptaverk frijd, Christur ei giora skylldi, hin Stundinn þa, fyrir Hendi laa, Hryad, Kvol og Praa, HErran vor lijda villdi.

Kraptaverk hrein, kiendu þa Grein, ad Christr Guds Sonur væri, eñ Kvolin hañs, syndi til sañs, ad syndugs Mañs, Sektir og Giolld hañ bæri.

Guds einka Son, giordist vor Þioon, þa græddi hañ Mein og Kvijda, Offur-Lamb best, hañ ordiñ sijst, fyrir utann Brest, i þvi han Kvol nam lida.

Af Strijdi þvi, sem stood hañ i, Styrkleiki Manns Nattura, preytast miog vann, þvi þyrsti

hann

hann, þaadi Vokvann, þo af Ediki swru.

Jannann Stad, merk, Madur, þad, og miñst þess hvorru Sinni, ad HErrañ Christ, hefur mest þyrst, af Ast og Lyst, eptir Sæluhiælp þinni.

O! Madur nu, þeynk þar uñ þu, þinn Hugur blygdast skylldi, Gud þyrsti hier, ad hiælpa þier, eñ Hiartad þitt er, Ofyrst eptir hanns Milldi.

Heyr þu, Sæl miin, talar til þijn, Trygda Brwdguminñ goodi: Þyrstur eg er, i Hrygdum hier, so hiælpi eg þier, wr hættu Kvalanna Floodi.

Ber honum sijst, þess bid eg vijst, beyskann Dryck Hræsnis Anda, Ordiñ hanns hrein, æ alla Grein, fyrir utañ Mein, Obriælud lættu standa.

Uppa Ord þijn, svarar Sæl mijn, Sorgiñ þo Mælid heptir: Þyrst er eg nu, og þad veitst þu, þijdi JEsu, þinni Myskunsemd eptir.

Ecki er hiæ mier, þad þyrstum hier, þori eg nu framañ ad biooda, nema fæ Tær, Trwveik, þo kiær, sem til þijn stær; tak þad og vird til gooda!

Lof Dijrd sie þier, Lausn feckstu mier, og lietst þig so miklu kosta, Hiartad æ nij, huggast af þvi, ad eg er frij, fræ eilijfum Kvala Þorsta.

43. Psalmur.

Siotta Ord Christi æ Krossinum.

Med Himna Lag.

Epta

EPtir ad þetta allt var skied, Edlkid Jesus sinacka ried, Proott og Lijfs Krapta þverra vann: PAD Er FULLkomnad, sagdi hann.

Ord þijns HErra med Ast og Trw, athuga skylldir, Sæl mijn þu, ef þeirra Grundvoll sannann sier, sæta Huggun þau giefa þier.

Fyrst skalltu vita ad Gud wt gaf, greinilegt Logmæl Himnum af, hann vill ad skuli Heimi i, hver Madur lifa eptir þvi.

Algiort Riettlæti lioost og leynt, Lijkama Sæl og Gedid hreint, Syndalaus Ord og Atvik med, af oss Logmælid heimta ried.

Hugurinn vor og Hiartad sie, i hreinni Elsku riett brennande, fyrir utann Hræsni, Brædi og Bann, bædi vid Gud og Næungann.

Hver þetta gieti halldid riett, honum var Lijfid fyrir sett, enn ef i einu wt af brá, eilijf Fordæming vid þvi lá.

Enginn Madur frá Adam fyrst, eptir þann Dag hann syndgadist, Fullnægiu gat þvi giort til sanns, geingur þad langt yfir Edli Manns.

Obærileg var allra Sekt, eptir þvi DRottinn gieck so frekt, annadhvert skylldi uppfyllt þad, eda Mannkynid fortapad.

JEsus Eymd vora alla sá, ofann kom til vor Jordu á, Hædum Himna upprunninn af, undir Logmælid sig hann gaf.

Vil=

Viliuglega i vorn Stad geck, var sw Fram̃kvæmdinn Gudi þeck: Fodurnum Hlijdni fyrir oss gallt, fullkomnadi so Logmæal allt.

Enn so ad Synda Sektinn sked, sannlega yrdi forlijkt med, og Bolvan Logmæals burtu mæd, beyska Kvol leid og Daudans Hæd.

Þa hann nu hafdi allt uppfyllt, sem oss var siæl-fum ad giora skyldt, og bæta oll vor Brotinn frij, berlega villdi hann lijsa þvi.

Þess vegna Herrann hroopa nam, hardtnær a Krossi stijginn fram̃, ad oss i voru Andlæti, oll hanns Forskulldan Huggun sie.

Soddann adgættu, Sæla mijn, Somur Guds hroopar nu til þijn, hvad þier til Frelsis þiena kañ, ÞAD ER FULLKOMNAD, segir hann.

Fullkomnad Logmæal fyrir þig er, fullkomnad Giallds til Lausnar þier, Fullkomnad allt þad fyrir er spæad, fullkomna skalltu eignast Næd.

Herra JEsu, eg þacka þier, þvilijka Huggun gafstu mier, Ofullkomleika allann minn, uñbæti Guddooms Kraptur þinn.

Hialpa þu mier, so Hiartad mitt, hugse jafnann uñ Dæmid þitt, og halldist hier i Heimi nu, vid hreinann Sannleik og rietta Trw.

Uppæa þessi þijn Ordinn traust, Ohræddur dey eg Kvijdalaust, þvi sw Frelsis Fullkomnan þijn, forlijkad hefur Brotinn mijn.

44. Psalmur.

Sie-

Siounda Ordid Christi a Krossinum.

Tun, Herra Gud i Himnariiki, etc.

HRoopadi JEsus hatt i Stad, Hollds Megn og Kraptur dvijnar: EG FEL MIN ANDA, Frelsarin kvad, FADIR, i HENDUR PJNAR.

Pu Christinn Madur peynk uppa, pijns Herra bitrann Dauda, ad Ordum hans og einninn gaa, eru pau Lækning Nauda.

JEsus halldinn i hærstri Kvol, bladinir med Eymdir allar, dapurt pa adgeck Daudans Bol, Drottinn sinn Fodur kallar.

Herrann vill kienna par med pier, pijn ef Mannaunir freista, Goodlyndur Fadir Gud pinn er, giorir pu honum ad treysta.

Fyrir JEsum pu fullvel mantt, Fodur pinn Drottinn kalla, enn po pig Krossin pvijngi prautt, pad mijkir Hormung alla.

Eins og Fadirinn aumkar sig, yfir sitt Barnid siwka, so vill Gud einninn annast pig, og ad pier i Myskun hiwka.

Einninn syna pier Ord hanns klaar, Odaudleik Saalarinnar, po Kroppurinn verdi kalldur Naar, kreinkist ei Lijfid hennar.

Hvar hun finn sin Hvijlldar Stad, Herran synir pier lijka, Hond Guds pijns Fodurs heitir pad; Huga um Rædu slijka.

Vilier pu eptir endad Lijf, eigi pijn Saal par heima,

ma, undir Hond Drottinns hier þa blijf, hanns Bodord skalltu geyma.

Laattu Guds Hond þig leida hier, Lijfs-Reglu hallt þa betstu, blessud Ord hanns sem bodast þier, i Briosti og Hiarta festu.

Hrittu ei fraa þier HErrañs Hond, Hun þo þig trypta villdi, legg helldur bædi Lijf og Ond, liwflega aa Drottinns Milldi.

Hier þegar Mannleg Hiaalpinn dvijn, Holldid þo kveini og syti, uppaa Hond Drottinns Auguñ þijn, ætijd i Trwnni lijti.

Ad Morgni og Kvolldi minnst þess vel, Maals Upptekt laattu þijna; af Hiarta eg þier a Hendur sel, Herra Gud, Saalu mijna.

So maattu vera viss uppaa, vilie þier Daudinn granda, Saala þijn mætir Myskun þa, millum Guds Fodurs Handa.

Hun finnur eckert Hrygdar Strijd, Hormung nie Mædu neina, i Fride skodar ætijd blijd, Asioonu Drottinns hreina.

Eptirtekt mier þad einninn jook, er eg þess giæta kunni, Andlaats Bæn sijna siaalfur took, Son Guds af Davids Munni.

Bæn þijna alldrei bygdu fast, aa Briosti Vit Naatturu þinnar, i Guds Ordi skal hun Grundvallast, þad gefur Styrk Trwarinnar.

Vier vitum ei hvors bidia ber, Blindleikinn Holldsþvi velldur, Guds Ord sijnir þann Sannleik þier: sæll er sa þar vid helldur.

Vers

Vertu Guds Madur, Fadir minn, i Frelsarans JEsu Nafni, Hond þijn leidi mig wt og inn, so allri Synd eg hafni.

Hondinn þijn, Drottinn, hlijfi mier, þa Heims eg Adstod missi, enn nær sem þu mig hyrtir hier, Hond þijna eg gladur kyssi.

Daudans Strijd af þijn Heilog Hond, hiælpi mier vel ad þreya, medtak þa Fadir mijna Önd, mun eg so gladur deya.

Minn JEsu Andlaats Ordid þitt, i mijnu Hiarta eg geimi, sie það og lijka sijdast mitt, þa sofna eg burt wr Heimi.

45. Psalmur.

Uñ JESU Dauda.

Ton, Fadir vor sem a Himnum ert, etc.

ÞA Frelsariñ i Fødurs Hønd, fool nu blessadur sijna Önd, nidur sitt Hefud hneigdi fyrst, Herrañ i þvi hañ Saladist. Drottinn vor þanniñ doo a Trie, Daasemd kunni ei meiri ad skie.

Sancte Paall segier i sannri Raun, Syndarinnar sie Daudinn Laun, Bana-Spioot eru Brotinn lioot, Bodordum Drottinns giord a moot, sa skal deya sem syndgar hier, soddann Urskurdur rietur er.

Enn það hier heima atti sijst, af þvi JEsus er Saklaus vijst, af helgum Anda med hreinum Sid,

hafi

hann var getinn i Meyar-Kvid, Guds Fodurs Veru fegurst Mynd, friaals lifdi og doo af allri Synd.

Hverki Reffing nie Heliar Bad, hafdi nu JEsus forskulldad; hvad kom þa til ad HErrann leid, harda Pijnu og beyskann Deyd? Eda hvar fyrir hyrtist hann, Hyrtingar til sem alldrei vann?

Guds Andi þar a giorir Skil, greinir þvilijka Ordsok til, vegna Misgiorda vorra hier, visulega hann særdur er, þvi DRottinn lagdi so fyrir sann, Syndernar vorar uppa hann.

Sia hier, mijn Saal, fyrir Syndir pijn, Sonur Guds lijdur Kvol og Pijn, hann doo fyrir þig, sem Daudans Bad, dærlega hafdir forskulldad, hann liet sitt Lijf so lifdir þu, Lijfs eilijfs Von þvi attu nu.

A mig var fallinn þijngsta Þraut, þviad eg Drottins Logmaal braut, Samvitsku særdi Synda Graad, so feck Daudinn sterk Yfir-Rad, til Fordæmingar mier Fioturinn hanns, fastlega hielldu vijst til sanns.

Logmaal safnadi Sektum mier, Sektinni Daudinn eptir fer, Daudinn til Doomsins dregur snar, Doomurinn Straffid wrskurdar, Straffid um Eilijfd alldrei dvijn, eilijf þvi var hin þijngsta Pijn.

Logmaalid hier sig forareip fyrst, feldi þad Doom yfir Herrann Christ, þad baud ad sa Bolvadur sie, sem Bana lijdur a einu Trie, diarflega

eptir þvi Daudinn geck, Drottinn fræa Lijfi skilid feck.

Sekt þa sem Logmaal setti mier, sialfur borgadi JEsus hier, þad misti sijna Magt i þvi, mig verdur nu ad læata frij, Daudans Broddur var brotinn þa, burt hanns Fangelsi slapp eg fræa.

Eilijfur Daudi deyddur er, Daudi JEsu þad vinnur hier, dijrt metur Drottinn Dauda minn: Daudi hvar er nu Broddur þinn? Daudinn til Lijfs nu stutt er Stig, stoorlega Daudinn batar mig.

Daudinn þvi orkar einn til Sanns, wtslokna hlijtur Lijfid Manns, Holldid leggst i sinn Hvijldar-Stad, hanns Makt nær ecki leingra enn þad, Sælinn af ollu Faari frij, flutt verdur Himna Sælu i.

I þijnum Dauda, O JEsu! Er mijn Lijf-Gisf og Huggun trw, Daasemdar Kraptur Dauda þijns, dreifist nu inn til Hiarta mijns, uppa þad Synd og Illskann þver, wtaf deye i Brioosti mier.

Þu hneigdir þijnu Hofdi lioost, Herra, þegar a Krossi doost, med þvi bendtir þu mier þad Sin, ad minnast jafnann a Dauda þinn; eins þa eg dey, skulu Augunn mijn, upplijta Drottinn sæll til þijn.

Fyrir þann Deyd sem þoldir þu, þig bid eg, JEsu, um þad nu, ad gefi mier þijn Giædskann blijd, gooda Christenns Manns Dauda Tijd,

Holld

Holld mitt lant hvijlast hægt med Frid, Hond þijn Sælunni taki vid.

46. Psalmur.

Uñ Teikniñ sem urdu vid Christi Dauda.

Ton, Þa liñir hier mijn Lijkams Vist, etc.

Þegar Christur æ Krossiñs Trie, kañadi Daudañ strijda, Teikn og Stoormerki mestu skie, mælir so Ritning frijda, Musteris Tialldid miog uñvendt, i Midiu vard ad rifna i tveñt, hristist Jord harla vijda.

Sundur klofnudu Biergiñ blæ, byrgd Leidiñ opnast fooru, Lijkamir daudra lifna þa. Lijt hier þau Undriñ stooru! eptir Lausnarans Uppriss, iñ i Borgina vitiudu, af sumum þar sienir voru.

Hvad hier Historiann hermir riett, hygg ad þvi, Sæl mijn mæta, þier til Lærdooms er þad framsett, þess aattu vel ad gæta, Jordinn skalf þegar JEsus doo, jafnvel þeir hordu Klettar þo, syndu Medaumkan sæta.

Steini hardara er Hiartad þad, sem heyrir uñ JEsu Pijnu, gefur sig þar þo ecki ad, ann meir Giæalifi sijnu; Kann nockud soddann kalldr Hugskot, Christi Dauda ad gyrnast Not? Gud stiorni Gedi mijnu!

Pad maa undra hin þwnga Jord, þreyði ei kyrru ad halldá, Blægrijtis einninn Biorginn hord, Brefti lidu margfallda; Holldid þo ei nie Hiartad Manns, hryggist vid Pijnu Skaparans, sem hanns þo hlaut ad giallda.

Fortialldid synir Sannleik þann, sundur þa rifna nædi, af takast skylldi oll fyrir Sann, eptir Guds settu Rædi, Gydinga Kynsins Kongleg Stioorn, Kiennevallded og Logmaals Foorn, sem Ritning siaalf um spædi.

Hindrun ried ollum ærid stoor, inn i Guds Rijki banna, þvi velldur Synda Sektinn vor, og Saurugleikinn Verkanna; enn fyrir JEsu dijrstann Deyd, Drottinn tilbioo oss opna Leid, hiedann upp til Himnanna.

Hier i Christnennar Helgidoom, hofum vier Frelsi ad gænga, þar bodast Nad og Blessan froom, burt er þa Sorginn stræanga, Sælinn vor hefur bwna Braut, beint i Abrahams Gledi-Skaut, eptir Heims Hormung længa.

Frelsarans Dauda einninn ad, endud Lijkinn hier nioota, Gudlegur Kraptur giorir þad, Grafirnar opnast hlioota, þvi Drottinns JEsu Daudi aa Kross, Daudann figradi fyrir oss, Afl hans og Brodd nam briota.

Merk, ad vor Jordu mætti ei neinn, Madur fræa Dauda standa, fyrr enn tiedi vor Herra hreins, Hollt sitt aptur lifanda, fyrstur allra því uppreis hann, af eiginn Krapti og þar med sann, Endur-

lausn

lausn oss til Handa.

Høfdingiũ Krossi Herrañs hiar, hier med allt Foolkid lijka, jafnsnart sem þetta Jardteikn siar, Jartning þeir giordu slijka: Saũlega hefur Saklaus hañ, og Son Guds verid þessi Mañ, Briosst slar, og brautt heim vijkia.

Foolkid sem harda Krossins Kvol, Christo fyrr Oska naadi, fann nu hid þijngsta i Briosti Bol, beyskleg Samvitskann þiaadi. Of-hastarlegann Urskurd flii, ef þu villt vera af Sorgum frij; hætt er rasanda Rádi.

Daudi þum, JEsu DRottiñ, þa, dijrdlegann Krapt wtsendi, heidnum Manni so hier vid brá, hañ þig Guds Son medkiendi. Eg bid Giædskuñar Giefed þitt, gief þu vid lifne Hiartad mitt, ad so frá Illu vende.

47. Psalmur.

Uñ Christi Kuñingia.

Ton: O! JEsu Elsku hreinu.

Kuñingiar Christi þa, Krossinum laungt i frá, stoodu med þwingri Prá, þessa Tilburdi siá.

Var þar og vidstadt med, ad vijsu margt Kveñfoolked, Saar JEsu feingu sied, sorg-

andi baaru Gied.

Af þessu mijn Sæl þu sier, sannlega hverſu er, vallt allt i Heimi hier, haf slijkt i Minni þier.

Dvijnar og dregst i Hlie, æa Dauda-Stundunne, Vinskapur, Frændur, Fie, fallvallt hygg eg þad sie.

Þo villdu Vinirner, veita Hiælp mockra þier, Vorn þeirra onijt er, einginn Daudanum ver.

Lijfenu hiwkar Hond, þa herdir Soottar Grond, hiælpa þo einginn Önd, upphugsud Rædiñ vond.

Vinskap i Synda Sid, Sæla mijn, þess eg bid, halltu ei Verolld vid, vilier þu sofna i Frtd.

Hreinann Vinskap hallt þu, vid HErrann þinn JEsum nu, i helgri Hiartans Trw, fræa Heimsins Elsku þier sinw.

Hann eirn mæa hiælpa þier, þa Hiæstod mannleg þver, heim þig æa Hondum sier, i Himna Sælu ber.

Þad hier i Sannleik siest, er Sonur Guds andadest, Sorginn þar særdi mest, sem hann elskudu best.

Christs Born eru Kross Born, vid Christum Hlijdnis giorn, hann synir þeim Hiælp og Vorn, þo hord sie Swtar Kvorn.

Þu skolldir þar ad gæa, þo þeir stædi laangt fræa, allir samhuga siæa, Son Guds Kross festann æa.

Komid so Konur og Menn, ad Krossinum JEsu senn, þo Naudinn þreyinge þrenn, þar fæst neog

Lækn

Lækningenn.

Kom þu Saal Christinn hier, sem Kross og Mannraunir ber, settu fyrir Sioonir þier, Son Guds sem pijndur er.

Uppa hanns heilog Saar, horfi þijn Trwinn klaar, þad mijkir Trega og Taar, temprar allt Sorgar Faar.

Siertu syndugur Mann, særdur um Hyggiu Rann, horfdu beint uppa hann, sem Hialp þier a Krossi fann.

Hvor sem Eyr-Orminn leit, af Israels Manna Sveit, Eytrid ei a þann beit, oll stilltist Plagan heit.

So stoor Synd einginn er, ad meigi granda þier, ef þu a JEsum sier, ydrandi i Trwnni hier.

Sie eg þig, sæll JEsu, so sem aleingdar nu, Von mijna og veika Trw, vid bid eg hressir þu.

Þa eg sie Saarinn mijn, særir mig Hiartans Pijn, Saarinn þa sie eg þijn, Sorg oll og Kvijdi dvijn.

Lait mig, O JEsu kiær! alldrei so vera þier fiær, ad siai eg ei Saar þijn skiær, þa Sorg og Eymd mig slær.

Veit mier eg verdi og sie, Vin þinn og Kunninge, þo hverfi Heilsa og Fe, Hialp mun þa noog i Tie.

Eg fel i sierhvort Sinn, Saal og Lijkama minn, i Valld og Vinskap þinn, Vernd og Skiool þar eg finn.

48. Psalmur.

Uñ Christi Sijdu=Saar.

Ton, Twinga mijn af Hiarta Hliood, etc.

Ad Kvolldi Judar frae eg færi, til Fundar señ vid Pilatum, og þess beiddu ad ecki væri, ondud Lijk a Krossinum, þvi Hætijdiñ var harla nærri; hier so Ritning greinir uñ.

Strijdsmeñum hañ bauð ad briota, Beinin þeirra, og so var giort, Heliar Stund þeir hreptu flioota, hinir tveir sem greini eg bert, eñ JEsum letu fijns Lijfsaats njoota, Limina hañs ei feingu snert.

Strijds-Mañ eiñ med Helptar Hooti, hardlyndur gleck Krossi ad, Lausnarans Sijdu lagdi Splooti, Lagid nam i Hiarta Stad, Blood og Vatn þar frae eg wt fliott, fyrr var aadur spaad uñ þad.

Uñhugad er einum DRotni, allra sinna Barna Lijk, i Jordu hier þoett Holldid rotni, Huggun traust mig gledur slijk, hann vill eitijnist Beinnis brotni, blessud sie hanns Elskann rijk.

Gud DRotteñ med Giædsku Raude, giordr Adams Sijdu af, frijda Kviñn fyrst ad Laude, fast hañ þo ad medañ svaf, vaknadur þess ad vijsu

gaude

gæde, og veglegt heñe Nafned gaf.

Sofnadur ar sinne Sijdu, Særed DRotteñ JEsus bar, so ad af Vatne og Bloode hañs blijdu, bygdest heilog Christneñ þar, nærde hun edla Nafne frijdu, nær til Himna stijgeñ var.

Skoda þu, hvorninn Skijrninn hreina, skiliast nu med riettu ar, ad vijsu jafnann Vatnid eina, vor lijkamleg Augunn siæ, enn Trwar Siooninn so mæ greina, Sonar Guds Blood þar lijtur hiæ.

Æ hvad mæ eg sælann sanna, Sancte Thomas Postula þinn, þa Sijdu mætti hañ Sær þitt kanna, sijna Hond þar lagdi inn! þu inunt ei mier þiædum banna, þad ad skoda, JEsu minn.

Allar JEsu Edar stoodu, opnadar i Kvolinne, Dreyra Lækir dundu og floodu, uñ DRottins Lijf a Krosins Trie, Nægd af Lausnar Gialldi goodu, Guds Son fyrir mig liet i Tie.

Enn so eg skylldi siar og jæta, sanna Elsku Drottinns mijns, villdi hann ecki læstar læta, Lijfs Edarnar Hiarta sijns; þvi er, Sæl mijn, mikil wr Mæta, Myskun semi Lausnara þijns.

Opnar Dyr a Arkar Sijdu, inn uñ geingu Skiepnurnar, sem siælfur DRottinn baud med Blijdu, biargast skylldu inni þar, fyrir Vatnsins Floodi strijdu, Frelsi og Lijf þeim giefid var

Lijfsins Dyr a Sijdu sinne, setur JEsus opnar hier, so angrud Sæla Adstod fiñe, oll þa mañleg Hiælpinn þver, hver sem hefur þar Athvarf tiñe, frai eilijfum Dauda leystur er.

Nse um̃ sinn Arkar Glugga, upp til Himens litid feck, halldinn dym̃um Hrygdar Skugga, hætt þa Vatnsins Floodid geck, so hann mætti um̃ sijdir hugga, Soolar Liooma Byrtann þeck.

Gegnum JEsu helgast Hiarta, i Himininn upp eg lijta mæ, Guds mijns Astar Byrtu biarta, bædi sæ eg ad reina og siæ, Hrygdar Myrkrid Sorgar svarta, Saalu minni hverfur þa.

Guds var mættug Milldinn prwda, Moyses þa Steiniñ sloo, wt til allra Israels Bwda, augiætt Svala Vatnid droo, hresti þyrsta, þlaida og lwda, þeim so nija Krapta bioo.

Þa siælfur Gud æ Songrins Hiarta, sijnum Reidi-Sprota slær, um̃ Heimsins Attar alla Parta, wt rann Svala Lyndinn skiær, Saalinn vid þann Brunninn biarta, Blessun og nija Krapta fær.

Vid þennann Brunninn þyrstur dvel eg, þar mun eg nija Krapta fæ, i þessi inn mig Fylsinn fel eg, fargar einginn Sorg mier þa, sælann mig fyrir Trwna tel eg, hun tekur so DRottins Beniu mæ.

Hiartad mitt er, HErrann goodi, hryggilega saurgad misg, þvo þu þad med þijnu Bloodi, þess af Audmykt beydi eg, vinni mier Boot æ Mædu og Moodi, Myskunseminn Guddoomleg.

Hiartans innstu Edar mijnar, elski, losi, prijsi þig, enn Hiarta, Blood og Beniar þijnar, bless, hress, græddi mig, Hiartans þijdar Packir fijnar,

þier

Þier sie Giædskann eilijflig.

49. Psalmur.

Uñ Christi Greftran.

Med Lijksaungs Lag.

JOseph af Arimathia, Edalborin Raud-Herra sæa, Gydinga Svik vid Son Guds skied, saunhyckt hafdi þeim alldrei med.

Hañ var Lausnarans Lærisveinñ, Lijfernis froomur, Dygda hreinñ, Gydinga hræddist Heiptar Raun, hiellt sig ad Christo þo æa Laun.

Þessi uñ Kvolldid þæangad gieck, þá af Pilato Leifid feck, ad mætti JEsum audadañ, ofañ taka og jarda hañ.

Joseph took strax af Krossi Christ, keypti þo nijañ Lyn-Dwk fyrst, Nicodemus kom þegar þar, þæangad kostuleg Smyrslinn bar.

Joseph Gröf eina ætti þar, wtkloppud sva i Steini var, i Alldingardi þar allskañt fræa, engiñ fyrr daudur i heñi læa.

Dijrdlega smurdu DRottins Lijk, Dæmiñ maa sñur fiña slijk, byrgdu med Steini

eini bwna Grof, burt geingu strax fyrir utañ Tof.

Maria Jacobs Moder ein, Magdalena aa somu Grelu, Salome eiñin sat þar hiaa, sam vors HErra Greftran aa.

I þeirra Selskap, Sael mijn blijd, settu þig nidur litla Tijd, Greftran þijns HErra giæt vel ad, gagnlauft mun ecki vera þad.

Vid JEsu Greftran jeg fæ sied, Joseph og Nicodemum med; aadur þordu þeir ecki Christ, opinnberlega ad jata fyrst.

Nu fa þeir nærsta nyann Dug, nooga Diorfung og styrkvann Hug, angliooslega so allir siæa, Elsku sem DRottni hofdu aa.

Niwkandi Trwar Horinn hier, helgur Andi so vidnærer, lisomandi þar af Liooslid skyn, lijfgar hañ allt med Krapti sijn.

Huggist þeir nu, sem Hiartad deigt, hafa og Trwar Megnid veikt, bidie um Styrk og stodugt Gied, stundi og læri Guds Ord med.

Veittu, JEsu, ad vek Trw mijn, vaxi daglega og Elska þijn, eflist so med mier innvortes, ytra good siæast Merki þess!

Annad þu lijka merkia maatt, mislijkar DRottne aa eingañ Haatt, þo heidarleg sie hier aa Jord, Holldi Utvalldra Lijkfor giord.

Mætast Guds Anda Musteri, Mañs var riettkristins Lijkami, þvi ma honum veitast Virding

riett,

rett, vel med Stilling og Hoofi sett.

Ecfis Dryckiur og Onijtt Priaal, ecki aa skylldt vid þetta Maal, Heidingia Skickun heimskuleg, hæfir Christinum aa engvann Veg.

Ætlid þa sier þu sælad Hollð, sett vera nidur i Jardar Mollð, hryggur þu vert, og hugsa bræatt, hier vid þu lijka skilia aatt.

Lagt þegar nidur Lijkid sier, laattu sem Daudenn hvijsli ad þier, laangt mun skie ecki lijdi uñ þad, legg eg þig eins i slijkann Stad.

Gvodi JEsu, fyrir Grefstran þijn, gief þu sijdarsta Utfor mijn, verdi Farsæl og Fridsom mier, frelsud Saal naai Dijrd hiaa þier.

I Þridia Maata Huggun hrein, hier veitist mier a alla Grein, Guds Sonar Hollð þvi greptrad var, Greptrun minni til Virdingar.

Helgum Guds Bornum Herranns Hollð, helgadi bædi Jord og Mollð, Grofinn þvi er vort Svefn-Hws sætt, so maa ei granda Neidinn hætt.

So ad lifa eg sofni hægt, so ad deya ad Kvol sie bægt, so ad greftrast sem Guds Born hier, gef þu sætasti JEsu mier!

50. Psalmur.

Uñ Vardhallds-Meñena.

Nær hvi med þeim Ton, Eins og sijt Barn, etc.

Olld-

Hlędungar Juda añars Dags, inn til Pilatum gengu strax, sogdu: Herra, vier høfum mest, i Huga fest, hvad sa Falsari herma lietst.

Eptir Priar Daga odt fyrir Saũ, upprijsa mun eg, sagdi haũ: vid slijku er betst ad leita Lags, laat geyma strax, bessa Grof iñ til Pridia Dags.

Mæskle Lijkid med Leyndum hliodtt, Lærisveinar haũs taki uñ Noott, og Lijdnum segie bad Lyga Skyn; þar lijtst ei Kyn, þo verdi sw Villann verri enn hin.

Pilatus vijst þeim Vardhalld feck, Vaktinn strax ut af Stadnum geck, Grafiũ blifu Herraũs biar, og so tilsiar, settu Jũsigli Steinnin a.

Gydinga hord var Heiptinn beisk, Hiartans Blindleiki og Villann treisk, þeim kunni ei nægiast Kvol og Bann, sem Christur fann, lijka Daudann þeir lasta hann.

Fordast þu soddann Fijsisku Grein, Framlidins Manns ad lasta Bein, sa Daudi hefur sinn Doom med sier, hvor hellst hann er, sem betst haf Gat a siaalfum þier.

Gydingar villdu veita Nijrd, vors Lausnara Uppriſu Dijrd, enn Drottinns Vald og Vijsdooms

dooms Raad, þess vel feck gaad, Verk sitt framkvæmdi vijst med Daid.

Hefdi ei Vaktinn geymt og giætt, Grafarennar, sem nu var rædt, Orsok var meiri ad efast þa, hvort upp ried staa, Drottinn vor JEsus Daudum fraa.

Eñ þeir siælfer, og er þad vijst, Uppriſu DRottins hafa lijst, þo Kieñilmeñ Juda af kalldri Stygd, kvallder af Blygd, keyptu þa til ad bera Lygd.

Dll Svik Raad Maña og Atvik ill, Onijter DRorteñ þa hañ vill, hañs Raad um Eilifd stodugt staar, og Strioornin klaar, Slægdeñ Dramblaatra, sliett forgaar.

Hvijsli eg nu sijdarst Huga minn, Herra JEsu, vid Legstad þinn, nær sem eg giæti ad Grefstran þijn, gledst Sala mijn, Skelfing og Otti Daudans dvijn.

Sektir mijnar og Syndir barst, siælfur þegar þu þiindur varst, uppaa þad doostu Drottinn kiær, so kvittudust þær, Hiartad þvi nijann Fognud fær.

Þu grovfst þær nidur i Grof med þier, gafst þitt Riettlæti aptur mier, i Hafsins Diwp, sem fyrirspaad finnst, þeim fleigdir innst, uñ Eilijfd verdur ei aa þær minnst.

So er nu Syndinn Innsiglud, Idrandi Sala kvitt vid Gud, eilijst Riettlæti uppbyriad, i

Añan

Annann Stad, Trwud Manneskia þiggur það.

Daudi þinn, JEsu, deydi hier, dærlega Holdsins Gyrnd i mier, Grofinn þijn hylie Glæpi mijn, fyrir Guds Augsyn, efli mier Styrk Upprisann þijn.

Stein-Proo mijns Hiarta wthoggvinn sieст, Heilagur Andi vann það betst, Lijn-Dwk Trwar eg læt i Tie, minn Lausnare, Ilmandi Smyrsl Idraninn sie.

So finni eg hæga Hvijld i þier, hvijl þu, JEsu, i Briosti mier, Innsigli Heilagur Andi nu, med Ast og Trw, Hiartad mitt, so þar hvijlist þu.

Dijrd, Vallð, Virding og Vegsemd hærst,
Vitska, Magt, Speki og Lofgiord stærst,
sie þier, O JEsu! HErra hær, og
Heidur klær, Amen, Amen,
um eilijf Ar, Amen.

Regiſtur þeſsarra Pſalma.

A.

AD Kvolldi Judar fræa eg færi, 200.
Annar Rœninginn rœddi, 98.
Arla ſem gleggt eg greina vann, 49.
Auldungar Juda annars Dags, 206.

E.

Eptir þann Doom ſem allra fyrſt, 37.
Eptir ad þetta allt var ſked, 188.
Enn vil eg, Sœal mijn, uppœa nij, 8.

F.

Foolkid ſem Drottni fylgdi wt, 80.
Foringiar Presta fengu, 35.
Fræa Herode þa Christur kom, 59.
Frelſarinn hvorgi flijdi, 16.

G.

Greinir JEſus um̃ grœna Tred, 82.
Gudſpialls Hiſtoriann getur, 29.
Gydingar hofdu af Hatri fyrſt, 51.

H.

Hier þa um̃ Guds Son heyrdi, 70.
Hroopadi JEſus hœatt i Stad, 109.

J.

JEſus geck inn i Grasgard þann, 4.
I ſœarri Neyd, ſem JEſus leid, 186.
Illvirkiar JEſum eptir þad, 64.
Joſeph af Arimathia, 203.

Judas i Gyrndar Græadi, 43.

K.

Kom loks med Krosſinns Byrdi, 85.
Kunningiar Chriſti þa, 197.

L.

Lausnarans Læriſveinar, 18.
Lands-Doomarinn þa leiddi, 67.

M.

Medann JEſus þad mæla var, 14.
Misg Arla uppi voru, 40.

P.

Petur þar sat i Sal, 33.
Pilatus Herrann hærsta, 62.
Pilatus hafdi proofad nu, 54.
Pilatus heyrdi hootad var, 72.
Pilatus sæa ad sønnu þar, 73.
Postula kiori Christur þriæa 11.

S.

Seldi Pilatus Saklausann, 76.
So sem fyrr sagt er fræa, 64.
Strijds Menn Christ wr Kæpu færdu, 77.
Strijds-Menn þa hofdu Krosſfest Christ, 91.

T.

Talabi JEſus Tijma þann, 22.
Til Hannas Hwsa Herrann Christ, 27.

U.

Um Land giorvallt vard yfrid myrkt, 104.
Uppæa Ræningians Ord og Boon, 101.

Uppreiſtum Kroſsi Herrauns hiæa, 102.
Upp, upp mijn Sæl og allt mitt Geb, 1.
Utſkrift Pilatus eina lier, 97.

Þ.

Þa Læriſveinarnir ſæau þar, 24.
Þa Frelſarinn i Fodurs Hond, 112.
Þegar Chriſtur æa Kroſsinns Trie, 195.
Þegar Kvalarar Kroſsinn æa, 87.
Þegar Herodes Herrann ſæa, 56.
Þeir ſem ad Chriſti Kroſsi ſenn, 96.

Endurminníng Chriſtl Pijnu.

Ton, Oviñañleg Borg er vor Gud, etc.

HVad Hiartans kiærañ hafdi mig, Herrañ miñ Jeſus goodi, i Daudañ gaf hañ ſiæalfañ ſig, og ſijnu wthellti Bloodi, Konguriñ Engla eiñ, eilijfur Drottiñ hreiñ', a ſig took mijna Mynd, Meinlaus fyrir utann Synd, og keypti fræa Kvala Floodi.

Aumur i Fæatækt fæddiſt hier, fyrirlitiñ i Heimi, lagdur i Jotu Aſna er, ollum hafnandi Seimi, i Utlegd hraktiſt hañ, hærſtur Gud og ſo Mañ, allskyns Armædu-Praut, med Angri lijda hlaut, Saklaus fræa Synda Eymi.

Bleſsudu ſveittiſt Bloodi ſijn, bardiſt vid Daudañ ſtræanga, Harmkvæli oll og allskyns Pijn, yfir hañs Sælu gæanga, Fals-Koſs, Fiotur og Bond, færdur i Juda Hond, Hogg, Slog og Hræaka-leid, Hædni, Alygd og Neyd, og Dooms Alyktan ræanga.

Kroſsfeſtur deiddur Drottiñ var, Dreyra-ruñ-

inn i Pijnum, hañs blesſad Hiarta hart þa ſkar, hvaſt Spioot med Broddi ſijnum, Blood og Vatn ſaart med Swt, ſem þar nam reña wt, Heilagi Herra kiær, hreinſar mig vel og þvær, af Sekt og Syndum mijnum.

Hvad kom þar til, miñ milldi Gud, Mædu þa villdir lijda, og æa þig taka allskyns Naud, med Angri og ſaarum Kvijda? Goodſemdar Giædſkañ þijn, giordi þad vegna mijn, fræa kolldum Kvala Veg, keyptur ſo yrdi eg, og mætti Myſkun bijda.

O HErra JEſu! Hvar er eg þeſs, hladiñ med morgum Syndum, ad forlietſtu Himna liooſañ Seſs, og leitadir ad mier tijndum? Liwſur ſo leyſtir mig, lietſtu Krossfeſta þig; uppgafſtu Ondu þijn, er þad Lijf-Giofiñ mijn, ſvipter burt Sorgar-Myndum.

Eñ hvad ſkal giallda aftur þier, ecki neitt gott hafandi? Sæla mijn, Lijf og allt hvad er, i þijnu Valldi ſtandi; Angrad Hiarta og Gied, Idran Syndaña med, ætijd þier offra vil, añad ei hefi til, medtak þad vel virdandi.

Hvad þu æaleggur lijda ſkal, Lauſnariñ Aſtar-kiæri, Hiartad, Siñi, Hugſun og Tal, hlijdid ſo allt þier væri; Hiælpa mier, Herra miñ, ad Heilagañ Vilia þiñ, eg Elſki af allri Ond, eilijf þijn Nædar Hond, æa Fridarins Braut mig færi.

Hiælp mier ad geta halldid riett, af Hiarta Sæl og Siñi, hvad ſem þu fyrir hefur ſett, Huggun veit Ondu miñi, þa Vaudiñ æa Dyrnar ſlær, Drottiñ ſtattu mier nær, Ord ſijdurſt, Son Guds, þijn, ſieu þæa eiñig mijn, Sælu ad Sæliñ fiñi.

Amen, i JEſu eigid Nafn, Amen af Huga hreinum! forda mier Gud vid Glæpa Safn, geim mijna Sæl fræa Meinum; So vil eg ſait med Tiw, ſijngia þier, miñ JEſu, Sanctus og ſañañ Prijs, i ſællri Paradijs,

Amen, Lof Drottni einum!